ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ ΤΕΛΟΣ
Τοχ. Γραφείο ΚΕΜΠΑ
Αριθμός Άδειας 4199

ΕΛΤΑ Hellenic Post

Κωδ. εντύπου: 4117

ΤΟ ΚΑΚΟΥΡΙ

Τρίμηνη Πολιτιστική έκδοση του Εξωραϊστικού και Επιμορφωτικού Συλλόγου Αρτεμισιωτών Αττικής
Γραφεία: Γλάδστωνος 10 Αθήνα Τ.Κ.10677• Τηλ: 210- 3831446 - 210- 5025251 http://www.geocities.com/tokakouri - e-mail:tokakouri@yahoo.gr & igonos@softlab.ntua.gr

Χρόνος 11ος • Αριθμός φύλλου 43 • Ιούνιος - Ιούλιος - Αύγουστος 2007

«Η καλοκαγαθία είναι η συνήθεια των καλυτέρων ανθρώπων» *Πλάτων*

Επίσκεψη στο Μοναστήρι Τρικόρφου
(Παπαροκάδες)

Ύστερα από πρωτοβουλία του συλλόγου της Αθήνας πραγματοποιήθηκε στις 5 Αυγούστου 2007, ημέρα Κυριακή, επίσκεψη στο μοναστήρι «Άγιος Αυγουστίνος» των παπαροκάδων, στο Τρίκορφο Φωκίδας.

Η συμμετοχή των συγχωριανών μας και σε αυτή την προσκυνηματική εκδρομή υπήρξε πολύ μεγάλη. Η αναχώρηση έγινε στις 6π.μ. από το καφενείο του Κωνσταντίνου Κέζα. Όλοι ήταν εκεί στην ώρα τους και γι' αυτό η αναχώρηση έγινε χωρίς καμία καθυστέρηση και χωρίς κανένα πρόβλημα. Μέσω της εθνικής οδού Τρίπολης - Κορίνθου - Πάτρας γύρω στις 8 φθάσαμε στο Ρίο. Η γέφυρα Ρίου Αντιρρίου προξένησε τεράστια εντύπωση σε όλους μας. Είναι ένα σπουδαίο τεχνικό επίτευγμα που συνδέει την Πελοπόννησο με τη Στερεά Ελλάδα. Είναι έργο πνοής κι εξυπηρετεί χιλιάδες ταξιδιώτες. Με πρόχειρους υπολογισμούς περνούν τη γέφυρα 7.000 περίπου αυτοκίνητα την ημέρα. Η διέλευση των οχημάτων διαρκεί 2 λεπτά. Τα μοναδικά μελανά σημεία της διαδρομής μέχρι το Ρίο ήταν τα καμένα δάση στην Κορινθία και στην περιοχή του Αιγίου. Μετά τη Ναύπακτο πήραμε την ανηφόρα για το Τρίκορφο. Η θέα του Κορινθιακού κόλπου από ψηλά ήταν μαγευτική.

Οι 62 καμπάνες και τα 400 σήμαντρα

Εδώ μπροστά από το ρολόι της Πάτρας

Φτάσαμε στο μοναστήρι γύρω στις 09.15. Εκεί μέσα σε μία κατανυκτική ατμόσφαιρα παρακολουθήσαμε τη Θ. Λειτουργία. Μέσα στην εκκλησία επικρατούσε απόλυτη σιγή και απλωνόταν απαλό σκοτάδι. Αυτό που ακουγόταν ήταν η μελωδική ψαλμωδία των παπαροκάδων και του ιερέα.

Μετά τη Θ. Λειτουργία προσφέρθηκε στους ευλαβείς προσκυνητές καφές και ακολούθησε εμπεριστατωμένη ξενάγηση από μοναχό του μοναστηριού. Το μοναστήρι διαθέτει το μεγαλύτερο καμπαναριό στον κόσμο. Έχει 400 σήμαντρα κι 62 καμπάνες στα πρότυπα της Αγια-Σοφιάς στην Κωνσταντινούπολη. Όλα τα σήμαντρα κι όλες οι καμπάνες σημαίνουν 6 φορές το χρόνο. Εμείς ακούσαμε μόνο τις μισές.

Ήταν κάτι που προκάλεσε σε όλους μας όχι μόνο δέος αλλά θαυμασμό και συγκίνηση αφού κάθε καμπάνα ηχούσε διαφορετικά.

Εδώ αξίζει να αναφερθούμε

Συνέχεια στην 5η σελ.

Ο ξενώνας του χωριού μας

Ο ΞΕΝΩΝΑΣ λειτουργεί και εξυπηρετεί πλήρως όλους όσους θελήσουν να δοκιμάσουν τη φιλοξενία του. Τηλ: 27960-61154 και 27960-61145 κ. Δήμητρα Ρόκκα, υπεύθυνη λειτουργίας του ξενώνα.
Ο ξενώνας μας στο όμορφο χωριό μας σας περιμένει να σας ξεκουράσει. Κλείστε εγκαίρως δωμάτια.

ΤΙ ΣΥΜΒΑΙΝΕΙ

Δεν υπάρχουν λόγια να περιγράψει κανείς τα πρωτόγνωρα πράγματα που συμβαίνουν γύρω μας.

Όλος ο κόσμος διερωτάται, αλλά απάντηση δεν παίρνει. Ένα γιατί πλανάται στα χείλη όλων. Ποιος ή ποιοι είναι αυτοί που θέλουν να αφανίσουν την Ελλάδα μας; Να καταστρέψουν ό,τι όμορφο έφτιαξαν και υπερασπίστηκαν οι πρόγονοί μας; Ποιοι είναι αυτοί που δεν δίστασαν να κάψουν τα παραδοσιακά μας χωριά με τους ανθρώπους τους μαζί; Εξήντα έξι νεκρούς θρηνήσαμε τούτο το καλοκαίρι. Ούτε πόλεμο να είχαμε.

Δυστυχώς η Πελοπόννησος γνώρισε και έζησε τον εφιάλτη της πυρκαγιάς, της πύρινης λαίλαπας, της καταστροφής.

Είδαμε τους ανθρώπους της να βρίσκονται σε απόγνωση, σε απελπισία. Γυναίκες να «κατεβάζουν» τα μάγουλά τους και να χτυπιούνται. Άλλους, με τη φρίκη ζωγραφισμένη στα πρόσωπά τους, να προσπαθούν να γλιτώσουν από τις φλόγες και άλλους, κάποιους ηλικιωμένους, με το γεροντίστικο πείσμα που τους διακρίνει, να αρνούνται να εγκαταλείψουν το κονάκι τους, τα ζώα τους και την περιουσία τους.

Πώς να ξεχάσεις αυτούς τους ανθρώπους που δεν μπορούσαν να χύσουν ούτε ένα δάκρυ όταν επέστρεψαν και αντίκρυσαν τα καμμένα; Βουβός πόνος! Βουβές κραυγές! Με παγωμένο βλέμμα έστεκαν εκεί και κοίταζαν τ' αποκαΐδια. Παντού καπνός. Παντού μύριζε καμμένο. Πράσινο πουθενά! Το όμορφο πράσινο χρώμα, το χρώμα της ελπίδας, αντικαταστάθηκε με το μαύρο, το χρώμα του πένθους και της κατάθλιψης. Μήπως φταίμε και μείς λιγάκι γι' αυτό; Μήπως πρέπει και μείς να φροντί-

Συνέχεια στην 4η σελ.

Θ' ανθίσουν πάλι τα ζουμπούλια

Μας ήρθε ο Αύγουστος αγριεμένος και αλλόκοτος σ' ένα καλοκαίρι διψασμένο στο καμίνι του (θερμοκρασίες πάνω από 43^{0} C). Και τότε άρχισαν οι φωτιές: πύρινοι σταυροί μέσα στις νύχτες, που στήνονταν παντού, πύρινα ποτάμια την ημέρα που κατέτρωγαν τα πάντα.

Φωτιά!!! φωτιά καιγόμαστε! η κραυγή του λαού ανάκατη με την οργή του Θεού... Το κακό κάλπαζε κυρίαρχο, πολυμέτωπο, ανίκητο.

Μάτωσε το φεγγάρι. Κρύφτηκε ο ήλιος, χάθηκε στους μαύρους καπνούς που ξέρναγε η πύρινη λαίλαπα, τρέχοντας με συμμάχους τους δαίμονες του αέρα. Κυνηγούσαν δάση και κάμπους, χωριά, ζώα και ανθρώπους, που έτρεχαν να προλάβουν μα δεν προλάβαιναν (66 νεκρούς θρηνήσαμε!) χάθηκαν μέσ' το καμίνι του κακού και του άδικου χειμάρρου της φωτιάς που κατάπινε αχόρταγα μ' ένα λαρύγγι βγαλμένο από της κόλασης την άβυσσο και του Άδη τα θηρία.

Γονάτισε η Πάρνηθα, βογγούσε η Πεντέλη, ξεφώνιζε ο Πάρνωνας και ο Ταΰγετος έτρεμε σύγκορμος από οργή ανήμπορος ν' αντισταθεί. Χιλιάδες δέντρα και ζώα πέθαιναν.

Πέντε μέρες σφάδαζαν η Αρκαδία και η Εύβοια. Έκλαιγε ασταμάτητα η Μεσσηνία τους χαμένους θησαυρούς της ιστορικής ζωής της. Η Ηλεία κουρελιασμένη πάλευε με νύχια και με δόντια να κρατήσει τη φωτιά μακριά από τα πανανθρώπινα ιερά της Ολυμπίας στους ιερούς της χώρους και δε μπορούσε!

Εκατοντάδες χωριά με τ' αρχοντικά τους και τις περιουσίες τους άφηναν πίσω τους αποκαΐδια την ζωή και την ιστορία εκατοντάδων χρόνων.

Καίγονταν η Ελλάδα παντού! Τα μέτωπα της φωτιάς αναρίθμητα και το νερό λιγοστό και άφθαστο.

Πάλαιψαν οι πυροσβέστες μας μαζί με τους απλούς ανθρώπους υπεράνθρωπα, μη λογαριάζοντας τη ζωή τους. Τα αεροπλάνα βουτούσαν στις θάλασσες, γέμιζαν και έτρεχαν ν' αδειάσουν το νερό, να προλάβουν ό,τι μπορούσαν.

Σ' ένα πόλεμο οι στρατηγοί προβλέπουν και σχεδιάζουν τις τακτικές τους πολύ πιο πριν με σοφία και σύνεση.

Σ' αυτό τον πόλεμο οι «στρατηγοί» από πολύ παλιά, είχαν ξεχάσει να σχεδιάσουν τους χάρτες της άμυνας και της επίθεσης. Δεν περίμεναν τη συμφορά. Και η συμφορά ήρθε μ' ένα σαρδόνιο χαμόγελο να καγχάζει πάνω στ' αποκαΐδια.

Είχε ξεχάσει όμως κάτι πολύτιμο: την ψυχή του Έλληνα, την ψυχή όλων των Ελλήνων όπου κι αν βρίσκονται.

Την ψυχή που γιγαντώνεται στις συμφορές, σκουπίζει τα δάκρυα, ανασκουμπώνεται και πέφτει στον αγώνα και τη μάχη για να πετάξει ξανά ο Φοίνικας, το μυθικό πουλί που ξαναγεννιέται από τις στάχτες του. Πάντα έτσι ήταν η μοίρα της φυλής μας!

Οι ελπίδες μας φτερώνουν στο «χορό της αλληλεγγύης». Στα καμμένα θα ξανανθίσουν πάλι ζουμπούλια.

Νεόκοπες μικρές ελιές, αμπέλια και πεύκα θα βρουν τη δύναμη απ' τα χέρια μας να πρασινίσουν, ν' ανεβάσουν πάλι χυμούς!! Μέσα στα μάτια των καψαλισμένων ανθρώπων βλέπω όνειρα που αχνοφέγγουν σάρκα να δουν τα παραμύθια...

Γωγώ Παπαθεοδώρου-Καραγιάννη

Κακουραίοι, ***Αγκαλιάστε στοργικά την εφημερίδα των Αρτεμισιωτών, το*** **ΚΑΚΟΥΡΙ.**
Αυτή μας αδελφώνει, μας ταξιδεύει στ' όμορφο χωριό μας και κάνει τη φωνή μας ν' ακούγεται μακρύτερα και περισσότερο.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Γεννήσεις

— Η **Τζένη**, κόρη του **Θεόδωρου Β. Παπαθεοδώρου**, στο Porlad U.S.A. έφερε στη ζωή ένα χαριτωμένο αγοράκι. Ευχόμαστε να τους ζήσει και να του μάθουν πολλά για την Ελλάδα. Πολλές ευχές και στον μπάρμπα-Βασίλη Παπαθεοδώρου για τον δισέγγονό του!

— Η **Σοφία, κόρη του Τάκη Κυπραίου** έφερε στον κόσμο στις 8 Σεπτεμβρίου ένα όμορφο κοριτσάκι. Πολλές ευχές στους γονείς και στον ευτυχισμένο παππού!

Γάμοι

— Η **Φωτεινή Σταματοπούλου** του Κων/νου και της Βασιλικής και ο **Αριστείδης Καραμάνος** του Χρήστου παντρεύτηκαν στις 12-5-2007 στην Αγ. Φωτεινή.

— Στις 7-7-2007 στο κτήμα Πεντελικόν της Βαρυπόμπης έγινε ο γάμος του Χημικού Μηχανικού **Ηλία Σπ. Κοτσιάνη** και της **Ελευθερίας - Λήδας Κλουδά** επίσης Χημικού Μηχανικού του Ε.Μ.Π. Αθηνών.

Το μυστήριο τέλεσε ο Μητροπολίτων Θηβών και Λεβαδείας κ.κ. Ιερώνυμος παρουσία συγγενών, φίλων και συναδέλφων των νεονύμφων.

Μετά το μυστήριο ακολούθησε μεγαλοπρεπής δεξίωση στο κτήμα.

Το ζεύγος αναχώρησε για το γαμήλιο ταξίδι του. Τους ευχόμαστε να ζήσουν βίο ανθόσπαρτο, ανέμελο και ευτυχή.

Οικογένεια Π.Η. Κοτσιάνη

— Ο **Γιώργος Ρηγόπουλος** και η **Γιώτα Σιολέ** παντρεύτηκαν στις 7 Ιουλίου 2007 στον Ι.Ν. Αγ. Κων/νου στο χωριό. Μετά το γάμο έγινε τρικούβερτο Κακουραΐϊκο γλέντι με πλήθος καλεσμένων στο κέντρο "Sunset" στου Καρδαρά.

Για να παραβρεθούν στο γάμο ήρθαν η αδελφή του Κώστα, Μαρία, από την Αυστραλία καθώς και ο θείος του Γιώργος Κ. Σιολές από τις ΗΠΑ.

— Ο **Παναγιώτης Βασιλείου** και η **Αναστασία Κων. Μπουρτσουκλή** παντρεύτηκαν στις 14 Ιουλίου 2007 στον Ι.Ν. Αγ. Κων/νου στο χωριό. Το γαμήλιο γλέντι με πλήθος καλεσμένων έγινε με λαμπρότητα και πολύ κέφι στο κέντρο "ΟΑΣΙΣ" στην Τρίπολη.

— Ο **Θεόδωρος Β. Λαγούσης** και η **Νίκη Παπαφωτοπούλου**, παντρεύτηκαν στις 21 Ιουλίου 2007 στον Ι.Ν. Αγ. Βασιλείου Τρίπολης. Το γαμήλιο γλέντι έγινε με Κακουραΐϊκο κέφι στο κέντρο "ΜΕΛΑΘΡΟΝ" στην Τρίπολη, με πλήθος καλεσμένων.

— Η **Παρασκευή Κρεββατά** του Δημητρίου και της Γεωργίας, το γένος Κατσίνη και ο **Ηλίας Καλοστύπης** του Ιωάννη παντρεύτηκαν στις 22-7-2007 στην Αγ. Φωτεινή.

— Ο **Χρήστος Παναγόπουλος** και η **Όλγα Ι. Μακερούφα**, το γένος Γεωργίας Θεοφ. Τασιοπούλου παντρεύτηκαν στις 25 Αυγούστου 2007 στον Ι.Ν. Μεταμόρφωσης του Σωτήρος στην Αλσούπολη.

Οι νεόνυμφοι γιόρτασαν το γεγονός με λαμπρότατη δεξίωση με τρικούβερτο γλέντι και πάρα πολλούς καλεσμένους στο κτήμα Νυμφών στο Καπανδρίτι.

Η εφημερίδα μας εύχεται σ' όλα τα νέα ζευγάρια να ζήσουν ευτυχισμένοι και χαρούμενοι.

Ευχετήρια

— Στη **Σοφία Κυπραίου,** κόρη του Τάκη Κυπραίου (Τσιρίκου) ευχόμαστε να της ζήσει το αγόρι που απέκτησε. Τάκη-Τζέρου να σας ζήσει ο εγγονός και με άλλα εγγόνια.

Οικογένεια Γιάννη Δ. Σταματόπουλου

— Στο **Δήμο και τη Μαρία Κυπραίου** (Τσιρίκου) ευχόμαστε βίο ανθόσπαρτο, ανέμελο και ευτυχή στην κόρη του Σοφία που παντρεύτηκε το καλοκαίρι.

Δήμο, Μαρία να ζήσουν τα παιδιά σας και στα υπόλοιπα.

Οικογένεια Γιάννη Δ. Σταματόπουλου

Διορθώσεις

Α) Θέλω να ζητήσω προσωπικά συγγνώμη από το Σωτήρο Δούρο και την οικογένειά του για το λάθος που έγινε, αν και έγκαιρα μου το είχε επισημάνει. Έτσι γράφτηκε
"Ο πόνος αβάσταχτος για τους γονείς του, τον αδελφό του..."
αντί του σωστού
Ο πόνος αβάσταχτος για τους γονείς του, τα αδέλφια του...
Σωτήρο και πάλι συγγνώμη

Ι.Δ. Σταματόπουλος

Β) Στο άρθρο του προηγούμενου φύλλου για την αναστήλωση της Ανάληψης και την ιστορία της ανέγερσής της, μπερδεύτηκαν τα ονόματα.

ΤΟ ΚΑΚΟΥΡΙ

Τριμηνιαίο δελτίο

Ιδιοκτησία
Σύλλογος Αρτεμισιωτών Αττικής
Γλάδστωνος 10 Αθήνα 10677
Τηλ: 210 3831446
Εκδότης:
Γωγώ Παπαθεοδώρου - Καραγιάννη
Τηλ: 210 5025251

Ετήσιες Συνδρομές: 6
Εξωτερικού Δολ. 30

Συντακτική επιτροπή:
Παπαθεοδώρου-Καραγιάννη Γωγώ
Ελένη Δάμη - Ζαρόκωστα
Σταματόπουλος Γιάννης Δημ.
Ρόκκας Γιώργος Ηλ.
Μπενεχούτσου Κωστούλα
Μπρότση-Αλωνιστιώτη Ειρήνη
••••
Ηλεκτρονική Σχεδίαση Εντύπου
Εκδόσεις-Γραφικές τέχνες Καρπούζη
Καρπούζη Αριστέα & ΥΙΟΙ Ο.Ε.
Θεοδοσίου 23 Ίλιον (Ν. Λιόσια)
• Τηλ-Fax: 210 2619003 -210 2619696
e-mail: karpouzi@otenet.gr

Βαφτίσεις

— Στις **7 Ιουνίου** και ώρα δώδεκα το μεσημέρι, ο **Παναγιώτης Κούρταλης και η Αγγελική, το γένος Ελένης Β. Δάμη,** βάφτισαν το δεύτερο παιδάκι τους, στον Ιερό Ναό Αγίας Μαρίνας στην Εκάλη.

Στο νεοφώτιστο έδωσαν το όνομα **Λευτέρης**. Μετά τη βάφτιση ο Παναγιώτης και η Αγγελική δεξιώθηκαν τους καλεσμένους τους, στην Άνοιξη, στον κήπο του σπιτιού, του παππού και της γιαγιάς.

Στο Λευτεράκη μας ευχόμαστε να ζήσει και καλός χριστιανός.

Ο παππούς Γιάννης και η γιαγιά Ελένη

— Ο **Γιώργος Φ. Γκόνος και η γυναίκα του Ντίνα,** το γένος Ηλία Δ. Κολιόπουλου βάφτισαν την κόρη τους, στις 18 Αυγούστου, στον Ι.Ν. Αγ. Κωνσταντίνου στο χωριό. Οι νονοί Βασίλης Κ. Δούρος και Νίκη Β. Αγγελοπούλου έδωσαν στη νεοφώτιστη το όνομα **Πηνελόπη**.

— Ο **Κώστας Ν. Βλάχος και η γυναίκα του Κατερίνα** βάφτισαν την κόρη τους στις 26 Αυγούστου, στην Παναγία στην Ράχη Κακόση.

Νονός ήταν ο **Νίκος Ι. Κολιόπουλος**, που έδωσε το όνομα **Αθανασία**.

Το γεγονός γιορτάστηκε στο γλέντι που έγινε στην αίθουσα του Συλλόγου, στο χωριό.

— **Ο Αλέξανδρος Κ. Αναστασιάδης και η γυναίκα του Γεωργία** βάφτισαν την κόρη τους, στις 15 Αυγούστου 2007, στην Παναγία στο Γκορτσούλι. Νονοί ήταν ο **Γιώργος και η Αικατερίνη Παναγιώταρου**, που έδωσαν στη νεοφώτιστη το όνομα **Μαρία**. Το γλέντι έγινε στην ταβέρνα "Πλατεία" του Δ. Σταθούλη, στο χωριό.

— Ο **Χαράλαμπος Δημ. Σταματόπουλος και η γυναίκα του Θεοδώρα** βάφτισαν το δεύτερο αγόρι τους στις **22 Ιουλίου** στον Ι.Ν. Αγ. Κων/νου στο χωριό.

Νονές ήταν οι αδελφές Μαρία και Ελευθερία Δημ. Δημόπουλου, που έδωσαν στο νεοφώτιστο το όνομα **Παναγιώτης**. Το γεγονός γιορτάστηκε με γλέντι που έκαναν οι γονείς του στο σπίτι τους.

Σ' όλους τους γονείς, παππούδες και γιαγιάδες των νεοφώτιστων ευχόμαστε να τους ζήσουν και να τα καμαρώσουν όπως επιθυμούν.

Θάνατοι

— Τον Αύγουστο απεβίωσε ο **Θεόφιλος Γεωργιάδης**, σύζυγος Θεοδώρας Παπαγεωργίου.

— Απεβίωσε ο **Σπυρίδων Σταθούλης** του Γεωργίου και της Θεοδώρας στην Αθήνα στις 11-5-2007.

— Απεβίωσε η **Ζηροπούλου Φωτεινή** του Γεωργίου και της Μαρίας Κολιοπούλου στην Αθήνα στις 21-7-2007.

— Απεβίωσε ο **Νικόλαος Σταματόπουλος** του Παναγιώτη και της Κων/νας στην Τρίπολη στις 23-7-2007.

— Απεβίωσε ο **Ψαρράς Δημήτριος** του Βασιλείου και της Σωτήρας στο Χαϊδάρι στις 7-9-2007.

— Απεβίωσε ο **Τσαγκαλάκης Νικόλαος** του Ιωάννη και της Μαριγώς στην Τρίπολη στις 16-9-2007.

Προσφορές στη μνήμη

— **Παναγιώτης Χαρ. Σταματόπουλος** 100 δολ. Αυστρ. εις μνήμη των γονέων του Χαράλαμπου και Μαριγώς

— **Γιάννης και Κώστας Σιοροβίγκας** 50€ στη μνήμη του πατέρα τους Νικόλα.

— **Ηλιοπούλου Φωτούλα** 50€ στη μνήμη του άντρα της Σπύρου.

— **Ζαχαρίου Στέλλα** 10€ στη μνήμη του άντρα της.

— Στη μνήμη Δημητρίου Ψαρρά

1) **Οι οικογένειες των παιδιών του** κατέθεσαν το ποσό των 200€ αντί στεφάνου υπέρ του Συλλόγου Αρτεμισιωτών Αττικής.

2) Αντί στεφάνου η οικογένεια του **Γιάννη Δ. Σταματόπουλου** κατέθεσε το ποσό των 50€ υπέρ του Συλλόγου Αρτεμισιωτών Αττικής.

— Στη μνήμη Θεόδωρου Ν. Κουσιάκη ο αδελφός του **Γιώργος** 50€

— Στη μνήμη Αθανασίας Β. Παπακωνσταντίνου τα παιδιά της **Σοφία, Αλεξάνδρα, Κωστούλα, Νίτσα, Γιώργος** και η ανιψιά της **Γεωργία** 300€.

— Στη μνήμη Νίκου Στεργίου (σύζυγος της Κικής Γ. Νάτση) **ο Σπύρος και η Κωστούλα Θεοδωροπούλου** 100 δολ. U.S.A.

— Στη μνήμη Νικολάου Τσαγκαλάκη η αδελφή του **Μοναχή Παναρέτη** 50€.

ΟΙ ΕΠΙΤΑΓΕΣ ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ ΚΑΙ ΟΙ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ για την εφημερίδα να στέλνονται στη διεύθυνση:
Σύλλογος Αρτεμισιωτών
Γλάδστωνος 10 Τ.Κ. 106 77 Αθήνα

Επιτυχόντες σε ΑΕΙ & ΤΕΙ

— Η **Νίκη Ι. Μπουρτσουκλή** πέτυχε στο Τμήμα Ιστορίας του Ιονίου Πανεπιστημίου (Κέρκυρα).

— Η **Γεωργία Ι. Μπουρτσουκλή** πέτυχε στο Τμήμα Πληροφορικής του Ιονίου Πανεπιστημίου (Κέρκυρα).

— Η **Φωτεινή Ξυνού**, το γένος Κωστούλας Ι. Ψαρρά πέτυχε στο Τμήμα Ιστορίας του Πανεπιστημίου Πελοποννήσου (Καλαμάτα).

— Η **Ιωάννα Π. Καρακίτσου,** το γένος Χριστίνας Ι. Λαγούση πέτυχε στο Τμήμα Νηπιαγωγών του Παιδαγωγικού του Πανεπιστημίου Ιωαννίνων.

— Ο **Στέργιος Π. Χρόνης** πέτυχε στο Τμήμα Πληροφορικής του Πανεπιστημίου Πελοποννήσου (Τρίπολη).

— Ο **Γιώργος Δημ. Ηλιόπουλος** πέτυχε στο ΤΕΦΑΑ Τρικάλων (γυμναστής).

— Ο **Βασίλης Γ. Σίμος** πέτυχε στο Τμήμα Τεχνολογίας Τηλεπικοινωνιών και Υπολογιστών στο ΤΕΙ Καλαμάτας.

— Η **Καβανιτσά Ελένη**, το γένος Σωτηρίας Β. Σίμου, πέτυχε στο Τμήμα Λογιστικής, στο ΤΕΙ Πάτρας.

— Η **Κούστα Βασιλική**, το γένος Τρισούλας Β. Σίμου πέτυχε στο Τμήμα Λογιστικής, στο ΤΕΙ Πειραιά. Η Τρισούλα έχει ακόμη 2 κόρες που σπουδάζουν. Την Κων/να στο 4ο έτος στο Τμήμα Μαιευτικής και την Αργυρούλα στο 3ο έτος στο Τμήμα Χρηματοοικονομικής και Λογιστικής στην ΑΣΟΕ Αθηνών.

— Ο **Κλώνης Αθανάσιος** το γένος Σοφίας Θεοδ. Χρόνη πέτυχε στο Τμήμα Μηχανολογίας ΤΕΙ Πειραιά.

Σημείωση: Γράψαμε για τα παιδιά μας, που μάθαμε ότι πέτυχαν. Αν υπάρχουν κι άλλα που δεν τα μάθαμε, παρακαλούμε, να μας το γνωστοποιήσετε, να τα βάλουμε στο επόμενο φύλλο.

Νέοι πτυχιούχοι

— Η **Μαρία Κακαβάνου**, το γένος Παρασκευής Διον. Μπουρτσουκλή πήρε το πτυχίο της από το Τμήμα Κοινωνιολογίας του Πανεπιστημίου Κρήτης (Ρέθυμνο).

Στη Μαρία, που είναι και ζωγράφος, της ευχόμαστε καλή επαγγελματική και καλλιτεχνική σταδιοδρομία.

— Ο **Κώστας Δημ. Σταθούλης** αποφοίτησε από τη Σχολή IST STUDIES που συνεργάζεται με το Βρετανικό Πανεπιστήμιο Heartfoshire και πήρε πτυχίο Λογιστικής. Στον Κώστα, που συνεχίζει στην ίδια σχολή για μεταπτυχιακά, τον συγχαίρουμε και του ευχόμαστε καλή συνέχεια στις σπουδές του και καλή σταδιοδρομία.

Αφίξεις ομογενών μας

(όπως μας τα έδωσε ο Γ.Β. Σταθούλης)

— Από Αμερική
Θεόδωρος Β. Παπαθεοδώρου
Πέτρος Κ. Παπαγεωργίου με το παιδί του
Πέτρος Β. Δάμης με τις κόρες του
Σεβαστή - Ιωάννα και Ελένη με τα εγγόνια τους
Σοφία, Κωστούλα, Αλεξάνδρα, Νίτσα, Γεωργία και Γιώργος Β. Παπακωνσταντίνου
Τάκης Κυπραίος, Σωτήρα Κοτσιάνη
Δημήτρω Κοτσιάνη, Γιώργος Ν. Κουσιάκης
Λαμπρινή Κατσίνη, Γιώργος Κ. Σιολές

— Από Αυστραλία
Τούλα Γ. Κατσίνη με τον άνδρα της
Φωτούλα Γ. Ρόκκα
Βούλα Χ. Ρόκκα με τον άνδρα της
Γεωργία Ν. Κουσιάκη (Ν. Ζηλανδία)
Γεωργία Η. Ψαρρά με τον άνδρα της
Κώστας Η. Ψαρράς
Μαρία Ι. Σιολέ-Σταθούλη, Κώστας Ι. Γκόνος

— Από Καναδά
Ελένη Π. Παναγιωτάρου με τον άνδρα της
Ντίνα Π. Παναγιωτάρου με τον άνδρα της
Γεωργία Γ. Παναγιωτάρου με το παιδί της
Θεοδώρα Η. Κολιοπούλου

— Από Αφρική
Αλέκος Κ. Κουσιάκης με τη γυναίκα του
Τάκης Σταθούλης με τη γυναίκα του
Γεωργία Αθ. Παναγιωτάρου με τον άνδρα της και το γιο της Κώστα
Νίκος Η. Σταθούλης, Γιώργος Ζαχ. Συμπόνης
Ο γιος της Αγγελικής Σταθούλη, Ι. Κουλαρμάνης

— Από Γερμανία
Τα παιδιά του Βασίλη Χ. Ρόκκα

Μη μας ξεχνάτε!
Φίλες και φίλοι του Συλλόγου Αρτεμισιωτών, όπου κι αν έρχεται η εφημερίδα μας, μη μας ξεχνάτε. Χωρίς τις δικές σας συνδρομές, δεν μπορούμε να κυκλοφορήσουμε. Μην ξεχνάτε τη συνδρομή σας. Σας ευχαριστούμε πολύ.

Το Δ. Σ.

Σ' αυτούς που έφυγαν

Αθανασία Β. Παπακωνσταντίνου

Πέθανε στις 10 Αυγούστου στο Σικάγο των ΗΠΑ όπου έμενε τα 3 τελευταία χρόνια, η Αθανασία Β. Παπακωνσταντίνου, σε ηλικία 95 χρονών και ετάφη στο χωριό στις 16 Αυγούστου, με τη συνοδεία όλων των χωριανών και των παιδιών της και της ανιψιάς της Γεωργίας, που συνόδεψαν τη σορό της στο υπερατλαντικό τελευταίο της ταξίδι.

Η θειά-Αθανασία γεννήθηκε το 1912 στο χωριό. Ήταν η τέταρτη κόρη από τα 5 παιδιά του Γεωργίου και της Κωστούλας Σπυρόπουλου, το γένος Ψαρρά. Μεγάλωσε στο χωριό. Το 1941 παντρεύτηκε το Βασίλη Παπακωνσταντίνου που ήρθε από το Φρουσούνα και έμεινε στο χωριό. Απέκτησαν 6 παιδιά. Τη Σοφία, την Αλεξάνδρα, την Κωστούλα, τη Νίτσα, το Γιώργο και τη Μαίρη, την οποία έχασαν σε τροχαίο στην Καβάλα το 1970, γεγονός που σημάδεψε την μετέπειτα ζωή τους.

Με δυσκολίες, τις οποίες είχαν και οι περισσότερες οικογένειες τα πρώτα μεταπολεμικά χρόνια, στο χωριό, ανάθρεψαν και μεγάλωσαν τα παιδιά τους.

Οι δυσκολίες αυτές δεν τους εμπόδισαν να μεγαλώσουν, μαζί με τα πολλά παιδιά τους και την κόρη της αδερφής της Σοφίας, τη Γεωργία, όταν το 1937 έμεινε ορφανή από μάνα. Την κράτησαν και την μεγάλωσαν σαν παιδί τους. Έτσι την ένιωθαν και έτσι ένιωθε κι αυτή κι έτσι νιώθει ακόμη και σήμερα. Όλα τα παιδιά νιώθουν αδέρφια κι όλα ήρθαν από την Αμερική για την κηδεία της.

Πρέπει να αναφέρουμε ότι μαζί τους ζούσε και η αδελφή της θειά-Αθανασίας η Κατίγκω.

Όπως οι περισσότερες οικογένειες της δεκαετίας του '50, '60, '70 αναζητώντας καλύτερη τύχη έστειλαν τα παιδιά τους στην Αμερική. Διαδοχικά φεύγοντας ένα-ένα ξενιτεύτηκαν όλα κι έκαναν σπουδαίες οικογένειες και σημαντική προκοπή. Ποτέ όμως δεν ξέχασαν τους γονείς τους και το χωριό. Τακτικά έρχονταν στο χωριό και πολλές φορές πήραν τους γονείς τους στην Αμερική. Ειδικά η θεια-Αθανασία, αφότου έχασε τον άνδρα της, πριν 10 χρόνια, κάθε χρόνο πήγαινε το χειμώνα στην Αμερική και το καλοκαίρι γύριζε στο χωριό, στο σπίτι της, όπου όπως έλεγε "βοηθάνε και τα κεραμίδια". Τα τρία τελευταία χρόνια έμενε μόνιμα στην Αμερική, στην κόρη της Νίτσα. Κάθε μέρα πήγαινε μαζί της στο κομμωτήριο που διατηρούν η Νίτσα, η Αλεξάνδρα και η γυναίκα του Γιώργου. Ήταν η μασκώτ του κομμωτηρίου.

Οι πελάτισσες την είχαν συνηθίσει και στενοχωρήθηκαν πολύ για το χαμό της. Γι' αυτό παρέστησαν όλες στην δέηση που εψάλη στην τοπική εκκλησία, προτού φύγουν για την Ελλάδα.

Το ζεύγος Παπακωνσταντίνου ευτύχησε να δει 8 εγγόνια και 8 δισέγγονα που όλα συχνά τα έβλεπαν και τα αγαπούσαν. Ειδικά η γιαγιά που τα έζησε από κοντά τα τελευταία χρόνια και τα λαχταρούσε και ήξερε τα πάντα για όλα. Σαν καλός, ζεστός, κοινωνικός και μοντέρνος άνθρωπος που ήταν έβρισκε τρόπο να τα πλησιάζει και να τους είναι πολύ αγαπητή.

Τώρα άφησε σ' όλους μεγάλο κενό. Στις πελάτισσες του κομμωτηρίου, στα εγγόνια, στους χωριανούς, γειτόνους και πάνω απ' όλα στα παιδιά της, που με πολύ συγκινητικό και παραδειγματικό τρόπο τη φρόντισαν και της ικανοποίησαν την επιθυμία της να έρθει στο χωριό.

Αιωνία της η μνήμη!

Δημήτρης Βασ. Ψαρράς (κουρκούμπας)

Αγαπητέ θείε Μήτσο

Έφυγες για το μεγάλο και χωρίς γυρισμό ταξίδι της ζωής σου, πλήρης ημερών στα 104 χρόνια.

Έζησες πάνω από έναν αιώνα και γεύτηκες χαρές και λύπες στη ζωή σου. Αγωνίστηκες με πάθος για να ξεπεράσεις τις δυσκολίες και τίποτα δεν σου χαρίστηκε, τα πάντα κέρδισες με αγώνα και σκληρή δουλειά και πάντα δούλευες με το μυαλό σου πιο πολύ.

Σε συνόδευσαν στην τελευταία σου κατοικία στο χωριό, τα παιδιά σου, τα εγγόνια σου, τα δισέγγονά σου, οι συγγενείς σου αλλά και οι συγχωριανοί σου που τόσο σε εκτιμούσαν, γιατί προσέφερες πολλά στο χωριό. Η ζωή σου θείε Μήτσο είναι πραγματικό μυθιστόρημα. Από μικρός γεύτηκες την ορφάνια σε μια δύσκολη εποχή, χωρίς μεγάλη περιουσία και χωρίς κανένα στήριγμα, παρά μόνο αυτό της μάνας σου, της Σωτήρας (Βασιλάραινα) που ήταν άνθρωπος με θέληση, αποφασιστικότητα και ακούραστη και αυτά τα προσόντα της πήρες και εσύ.

Είχες όμως την τύχη να παντρευτείς τη θεία Παναγιώτα που ήταν όχι μόνο μια καλή σύζυγος αλλά και μια ακούραστη εργάτρια. Απέκτησες μαζί της τέσσερα παιδιά, μεγάλη οικογένεια, έτσι οι ανάγκες μεγάλωσαν και οι δυσκολίες έγιναν πολλές.

Για να λυθούν όλες αυτές οι δυσκολίες χρειαζόταν όχι μόνο σκληρή δουλειά αλλά και μυαλό. Και αυτό αξιοποίησες, αφού ήσουν άφταστος στα οικονομικά και αξεπέραστος στους γρήγορους λογαριασμούς. Έκανες λογαριασμούς σαν σημερινό ηλεκτρονικό υπολογιστή. Πάντα μελετούσες κάθε ενέργειά σου και είχες σχέδιο και στρατηγική για να φτάσεις εκεί που είχες στοχεύσει.

Ήσουν από τη μικρή ομάδα Κακουραίων που είδαν ότι μόνο μέσα από την οργάνωση συνεταιρισμών θα κέρδιζες πολλά. Έτσι μαζί με άλλους Κακουραίους φτιάξατε στις αρχές της δεκαετίας του '50 και τους δύο Συνεταιρισμούς, τον Αγροτικό και τον Γαλακτοκομικό.

Στον τελευταίο υπήρξες για πάνω από είκοσι χρόνια ο αδιαφιλονίκητος ταμίας του, γιατί χειρίστηκες τα οικονομικά του με σύνεση χωρίς σπατάλες και περιττά έξοδα.

Μαζί με τον μακαρίτη Ανδρέα Σταματόπουλο εκείνος ως πρόεδρος και εσύ ως ταμίας του Γαλακτοκομικού Συνεταιρισμού, τον οδηγήσατε σε περίοπτη θέση.

Το γεγονός ότι για πολλά χρόνια ο Γαλακτοκομικός Συνεταιρισμός Κακουρίου καθόριζε την τιμή του γάλακτος σε ολόκληρη σχεδόν την Πελοπόννησο φανερώνει το κύρος και την αξιοπιστία του. Φτιάξατε μπακαλιό στο χωριό, όπου τα προϊόντα του διακινούντο από τα μεγαλύτερα καταστήματα των Αθηνών. Πολλές ιστορίες είχες διηγηθεί για την περίοδο εκείνη και ήσουν περήφανος για τη συμβολή σου στα τεκταινόμενα του Γαλακτοκομικού Συνεταιρισμού και πως να μην ήσουν.

Το δίδυμο Αντρίκος (Ανδρέας Σταματόπουλος) - Κουρκούμπας όπως και εσύ έλεγες ήταν ακτύπητο.

Πράγματι το δίδυμο πέτυχε για την εποχή του το ακατόρθωτο, αφού ο Γαλακτοκομικός Συνεταιρισμός πέρα από το κύρος και την αξιοπιστία γνώρισε στις μέρες σας λαμπρές οικονομικές δόξες, που θα τις ζήλευαν ακόμη και σήμερα.

Θείε Μήτσο, πολλοί από εμάς τους δικούς σου ανθρώπους δεν σε καταλάβαμε, όταν είμαστε νέοι, τι είχες περάσει στη ζωή σου και τι αγώνα είχες δώσει και σε πολλά σε παρεξηγήσαμε. Δεν καταλάβαμε γιατί ήσουν "σφικτός" στα οικονομικά, όχι μόνο προς τους άλλους αλλά πρωτίστως στον εαυτό σου και αυτό γιατί δεν περάσαμε στη ζωή μας αυτά που πέρασες εσύ. Ξέρω ότι πολλοί από εμάς σε πικράναμε τα τελευταία χρόνια, αλλά είχες μεγάλη καρδιά και όπως μου έλεγες δεν κράταγες κακία σε κανέναν. Δεν φοβόσουν τον θάνατο και πάντα τον προκαλούσες τα τελευταία χρόνια αφού έλεγες "ο Χάρος με ξέχασε". Αγαπητέ θείε, ο Χάρος σε βρήκε και ήσουν έτοιμος για το μεγάλο ταξίδι.

Καλό σου ταξίδι θείε Μήτσο, ας είναι ελαφρύ το Κακουραίϊκο χώμα που σε σκέπασε για πάντα.

Ο ανιψιός σου
Ι.Δ. Σταματόπουλος

Νίκος Π. Σταματόπουλος

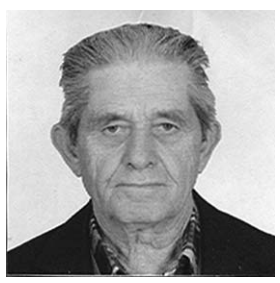

Ο Σταματόπουλος Νικόλαος του Παναγιώτη και της Κωνσταντίνας απεβίωσε στις 23-7-2007. Η σύζυγος Ευγενία και τα παιδιά του Παναγιώτης, Κωνσταντίνος και Γεωργία με οδύνη και απορία δέχθηκαν το απρόσμενο και γρήγορο γεγονός του θανάτου, του ήρεμου μεγαλόψυχου και δημιουργικού ανθρώπου που το πέρασμά του από τη ζωή ήταν η απόδειξη της ανθρωπιάς.

Ο Θεός του χάρισε εφτά εγγόνια όπου ήταν πάντα δίπλα τους και εκείνα μέχρι τέλους μπροστά στο βλέμμα για να δώσουν την ελπίδα ότι η οικογένεια συνεχίζει να υπάρχει με τα δικά του οράματα.

Τα εγγόνια έστειλαν τις σκέψεις τους για το γεράκο όπως τον φώναζαν με συγκίνηση ως συναίσθημα σεβασμού.

Γεράκο μας
Να ζεις αιώνια δεν μπορείς
έτσι είναι το μοιραίο
ό,τι άφησες στο πέρασμά σου θα ζει
είναι αιώνιο, ωραίο· είναι δικό σου.
Για μας δεν πέθανες, δεν ξεχνιέσαι.
Είσαι μοναδικός αλησμόνητος
Στου παραδείσου τις δροσιές να αναπαυθεί η ψυχή σου
στη θέση που σου φύλαξαν οι πράξεις της ζωής σου
Ήσουν το παν που μας αγάπησες,
έδωσες το παν και έμεινες στις καρδιές μας.
Η απουσία σου μας θυμίζει την ανθρωπιά
το ήθος, το χαμόγελο, την ευγένεια, τη χαρά
αρετές που σε διέκριναν.
Γεράκο στο καλό η μορφή σου δηλώνει
παρούσα στην σκέψη μας.

Τα εγγόνια σου

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ

Γεωργία Γ. Παναγιωτάρου .....100 δολ. U.S.A.
Κώστας Συμπόνης .....50 δολ. Αυστραλίας
Γιάννης Δ. Ψαρράς 20
Βασίλης Κ. Χριστόπουλος 50
Σωτήριος Ι. Τσαγκαλάκης 50
Ελένη Β. Παυλοπούλου-Τσαμασιώτη 20
Χριστίνα Ι. Λαγούση-Καρακίτσου 20
Κων/νος Γ. Σταματόπουλος 20
Παναγιώτης Ν. Τασιόπουλος 20
Γεωργία Δήμου Βλάχου-Ηλιοπούλου 50
Βασιλ. Χαρ. Σταματοπούλου-Λερογιάννη ...50 δολ. Αυστρ.
Σωτηρία Δ. Σπυροπούλου .....50 δολ. Αυστρ.
Ντίνα Ν. Συμπόνη-Βυτόγιαννη 25
Γιάννης Χαρ. Συμπόνης 100
Γιάννης Γ. Κουσιάκης 50
Ανώνυμος συγχωριανός 20
Γιάννα Στ. Ρόκκα-Τσίντζου 20
Μαρία Ι. Σιολέ-Σταθούλη .....200 δολ. Αυστρ.
Νίκος και Μαριγούλα Β. Σταθούλη .....60 δολ. Αυστρ.
Γιώργος Δ. Συμπόνης .....30 δολ. Αυστρ.
Άννα Φωτοπούλου-Γάτσιος .....30 δολ. Αυστρ.
Γεωργία Α. Παπανικολάου-Ρούμπου .....100 δολ. U.S.A.
Κώστας Δ. Συμπόνης .....50 δολ. Αυστρ.
Κώστας Ι. Σιολές 50
Δημήτρης Ζαφειρόπουλος 50
Αλέκος Χρ. Τουρλούκης 20
Γιώργος και Ελένη Ζη 100
Σεβαστή-Ιωάννα Δάμη, κόρη Πέτρου Δάμη 200
Ελένη Δάμη, κόρη Πέτρου Δάμη 100
Τρισεύγενη Γ. Βλάχου 20
Γεωργία Σπ. Μπακογιαννάκη 20
Χρήστος Ν. Νάτσης 50
Θεόδωρος, Κώστας και
Παναγ. Γ. Ψαρράς .....150 δολ. Αυστρ.
Συμπόνη-Μποντιώτου Ευδοκία 30
Κοτσιάνης Σπ. Ηλίας 100
Κων/νος Θ. Νάτσης 30
Μπασιώτης Κώστας 25
Σιοροβίγκας Κώστας 20
Κοτσιάνη Δήμητρα 20
Χελιώτη Γεωργία 10

ΤΙ ΣΥΜΒΑΙΝΕΙ

Συνέχεια από την 1η σελ.

ζουμε και να καθαρίζουμε τους χώρους μας από τα ξερόχορτα;

Ας το έχουμε υπ' όψη μας. Θα πρότεινα να προστατέψουμε με οποιοδήποτε τρόπο και κόστος το λόφο του Άη Λια.

Θυμάμαι όταν πήγαινα στο σχολείο οι δάσκαλοί μας Μάγκλαρης, παπάς και Στεφανία που δεν θα πάψω ποτέ να τους μνημονεύω και να τους αναφέρω, όταν πρέπει, μας πήγαιναν και καθαρίζαμε τα πεύκα και τις κάμπιες και τα χαμόκλαδα.

Προτείνω λοιπόν, ως πρόεδρος του Συλλόγου Αρτεμισιωτών Αττικής, όλοι μαζί, φορείς και χωριανοί να καθαρίσουμε το λόφο από τα ξερά χαμόκλαδα και τις πευκοβελόνες. Να προστατέψουμε τον όμορφο πευκόφυτο λόφο και την όμορφη δεντροστοιχία μας από κάποιο παρόμοιο «ατύχημα». Δεν θα παραλείψω, όμως, ν' αναφερθώ και στις δικές μας πυρκαγιές, στις αρχές του Αυγούστου. Από τύχη δεν κάηκε και το δικό μας χωριό. Ίσως το προστάτεψαν ο Άη Γιώργης και ο Προφήτης Ηλίας. Όταν μου τηλεφώνησαν και μου είπαν ότι δεν θα κάνουμε την εκδήλωση με τον αλωνισμό, γιατί κάποιος έκαψε το σιτάρι που είχαμε κρατήσει αθέριστο, το μόνο που αισθάνθηκα ήταν ντροπή.

Ντροπή! γιατί ο δράστης ήταν οπωσδήποτε Κακουραίος. Ντροπή! γιατί δεν δίστασε να κάψει τον κάμπο, που έχουν ποτίσει με τον ιδρώτα τους οι γονείς μας, οι παππούδες μας και οι προπαππούδες μας. Δεν δίστασε να βάλει φωτιά στο ψωμί που ευλόγησε ο Χριστός και το σαρανταένα γνωρίσαμε και νιώσαμε την αξία του.

Και νάταν μόνο αυτό! Μετά από λίγες μέρες άλλες δύο πυρκαγιές έκαναν την εμφάνισή τους αριστερά και δεξιά στην είσοδο του χωριού, με κίνδυνο να καούν σπίτια και άνθρωποι. Από τύχη δεν πήρε έκταση η φωτιά και δεν θρηνήσαμε θύματα.

Αλήθεια! γιατί άραγε; Αν με ρωτήσετε, θέλω να πιστεύω πως ήταν ένα κακόγουστο αστείο που δεν πρέπει να επαναληφθεί. Θα παρακαλούσα να σταματήσει εδώ και θα πρότεινα του χρόνου το καλοκαίρι να κάνουμε περιπολίες εκ περιτροπής, για να μη γνωρίσει ο τόπος μας τη φρίκη και την καταστροφή.

Τα περισσότερα έργα στο χωριό, δρόμοι, γεφύρια και δεξαμενές έχουν γίνει με προσωπική εργασία. Κάτι ανάλογο θα γίνει και τώρα. Όποιος μπορεί να κάνει την περιπολία του καλώς. Όποιος δεν μπορεί, θα πληρώσει κάποιον άλλο. Νομίζω ότι όλοι θα συμφωνήσετε μαζί μου.

Ελένη Β. Δάμη-Ζαρόκωστα

Τα DVD του Συλλόγου μας

Όλα τα τελευταία μεγάλα γεγονότα του συλλόγου είναι σε DVD
α) Χορός του Συλλόγου 2004
β) Εγκαίνια του ξενώνα
γ) Κοπή της πίτας το 2006
δ) Αρτεμισιακά - Αργαλειός 2006
Η τιμή κάθε DVD είναι 20€.
Τα μέλη του Δ.Σ. του συλλόγου δέχονται παραγγελίες.
Στέλνονται και στο εξωτερικό.

Το Δ.Σ. του Συλλόγου

ΚΑΚΟΥΡΑΪΚΕΣ ΑΤΑΚΕΣ

Γράφει ο Ι.Δ. Σταματόπουλος

Οι ατάκες του φύλλου αυτού είναι επίκαιρες, αφού αναφέρονται στις βουλευτικές εκλογές στα παλιά χρόνια και έχουν πάλι πρωταγωνιστή τον μπάρμπα-Λιά (Ηλία Παναγιώταρο).

Α) Δέστονε Γιάννη θα μας κάψει.

Μια εβδομάδα προτού στηθούν οι κάλπες για τις βουλευτικές εκλογές, άρχιζε το κυνήγι των ψήφων με υποσχέσεις και ταξίματα στους αναποφάσιστους ψηφοφόρους, που τότε ήταν αρκετοί στο χωριό και εδώ που τα λέμε, όλοι και κάτι περίμεναν από τους βουλευτές της περιοχής.

Ένας από τους κυνηγούς ψήφων ήταν και ο μπάρμπα-Λιάς, αφού ήταν συγγενής του Νίκου Μπακόπουλου, βουλευτή και υπουργού για πολλά χρόνια, που τον στήριζε με θέρμη και πάθος.

Έτσι ερχόταν από την Τρίπολη που έμενε στο χωριό μια εβδομάδα γρηγορότερα και επειδή το σπίτι του ήταν κλειστό και δεν είχε τα απαραίτητα για να μείνει, φιλοξενιόταν.

Συνήθως έμενε στο σπίτι του Ντίνου του Ξερού (Ντίνου Δούρου) που τότε ήταν μεγάλος σε ηλικία. Ο μπάρμπα-Λιάς είχε βοηθό στις εξορμήσεις του, το γιο του Ντίνου το Γιάννη (Ξερόγιαννη). Οι εξορμήσεις για ευνόητους λόγους γινόταν το βράδυ, που τότε δεν υπήρχαν φώτα στους δρόμους όπως σήμερα. Οι εκλογές τα χρόνια εκείνα γινόταν χειμώνα και το κρύο στο χωριό ήταν δριμύ. Η θέρμανση στα σπίτια ήταν με το τζάκι που βρισκόταν στο χειμωνιάτικο και τα ξύλα που χρησιμοποιούσαν τότε ήταν τα πουρνάρια από την Αρμενιά.

Τα πουρνάρια όταν άναβαν δημιουργούσαν μια πρόσκαιρη θέρμανση των ανθρώπων που καθόταν με σκαμνιά γύρω από το τζάκι. Η πλάτη των ανθρώπων του τζακιού ήταν κρύα γι' αυτό έλεγαν για το τζάκι "Μπρός πύρα και πίσω κλαδευτήρα".

Ο γερό-Ντίνος ο Ξερός κοιμόταν στο παραγώνι και κάθε φορά που ο μπάρμπα-Λιάς με το γιο του επέστρεφαν από τις νυχτερινές επισκέψεις τους, άνοιγαν το σπίτι και το χειμωνιάτικο κρύωνε αμέσως.

Έτσι ο γερο-Ξερός κατέβαινε στην αυλή του σπιτιού και έπαιρνε ένα δεμάτι πουρνάρια και τα έριχνε στο τζάκι.

Τα πουρνάρια λαμπάδιαζαν και ο μπάρμπα-Λιάς ασυνήθιστος σε τέτοιες καταστάσεις φοβότανε ότι το σπίτι θα αρπάξει φωτιά, οπότε κάποια στιγμή στράφηκε στον Ξερογιάννη και του λέει με την χαρακτηριστική του φωνή "ρε πουλάκι μου Γιάννη δέστονε θα μας κάψει".

Β) Ο Γιώργης ο Ψαρολόγος και η ψήφος του

Ο Γιώργης ο Σταυρόπουλος, που συνήθιζαν να τον αποκαλούν "ο Γιώργης της Ψαρολόγαινας" ήταν άνθρωπος που αγωνιζόταν για το μεροκάματο κάνοντας ψιλοεμπόριο. Όταν άκουγε όμως κάποια ατάκα ή ορισμένες χαρακτηριστικές φωνές ανθρώπων του χωριού ξεραινόταν στα γέλια. Ήταν γέλια χωρίς σταματημό, ό,τι κρατούσε στα χέρια του μπορούσε να το πέταγε.

Πολλά τέτοια περιστατικά έχουν να διηγηθούν για τον Γιώργο τον Ψαρολόγο.

Ο Γιώργης ο Σταυρόπουλος ήταν εγγονός του Γιώργη του Σταυρόπουλου που ήταν άρχοντας στο χωριό, έχασε όμως όλη την περιουσία του και έτσι άφησε τα παιδιά του στους πέντε δρόμους, όπως λένε.

Είμαστε στην εβδομάδα των βουλευτικών εκλογών και ο μπάρμπα-Λιας ήταν αποφασισμένος να εξασφαλίσει τους ψήφους της οικογένειας του Γιώργη του Ψαρολόγου.

Ο τελευταίος γνώριζε τις πιέσεις που θα δεχόταν από τους κομματάρχες και έπαιρνε τα μέτρα του.

Πάντα δε μηχανευόταν τρόπους να αποφύγει τις νυχτερινές επισκέψεις των κομματαρχών.

Έτσι και αυτή τη φορά έβαλε σε εφαρμογή τα σχέδιά του.

Για να ξεγελάσει τους επίδοξους επισκέπτες παρουσίασε την πόρτα του σπιτιού του, κλειδωμένη απ' έξω. Αυτό γινόταν με την τοποθέτηση ξύλινης μπάρας με λουκέτο στο εξωτερικό της εισόδου. Έμπαινε δε στο εσωτερικό του σπιτιού από το παράθυρο που βρισκόταν σε μικρό ύψος από την αυλή του σπιτιού.

Έτσι όταν το βράδυ έφτασαν στο σπίτι του Γιώργη του Ψαρολόγου ο μπάρμπα-Λιας με τον βοηθό του Ξερογιάννη βρήκαν την πόρτα κλειδωμένη.

Ο Γιώργης είχε ακούσει τα βήματα στην αυλή του και είχε στήσει αυτί πίσω από την πόρτα.

Ο μπάρμπα-Λιάς κατάλαβε ότι κάτι δεν πάει καλά και άρχισε να κτυπάει την πόρτα, αλλά ο Γιώργης έκανε ότι δεν είναι κανείς μέσα στο σπίτι.

Έπρεπε να βρουν ένα τρόπο να κάνουν να ανοίξει η πόρτα του Ψαρολόγου. Ο μπάρμπα-Λιάς θυμήθηκε ότι ο Γιώργης τρανταζόταν στα γέλια όταν άκουγε τη χαρακτηριστική φωνή και ειδικότερα τη λέξη "πουλάκι" που έβαζε σε κάθε φράση. Έτσι έβαλε σε εφαρμογή το σχέδιό του. Κτυπώντας ελαφρά την πόρτα του λέει: "Έλα βρε πουλάκι μου Γιώργο, ξέρω ότι είσαι μέσα, άνοιξε".

Με το άκουσμα της λέξης "πουλάκι" του μπάρμπα-Λιά, ο Γιώργης ξέσπασε πίσω από την πόρτα σε τραντα-χτό γέλιο. Έτσι προδόθηκε το κόλπο και άνοιξε την πόρτα.

Το αν πήρε τους ψήφους του Γιώργη του Ψαρολόγου ο μπάρμπα-Λιάς αυτό δεν το γνωρίζουμε.

Αναζητώντας την ευτυχία

Το θέμα της ευτυχίας από την αρχαιότητα ως σήμερα ήταν και εξακολουθεί να είναι θέμα προσωπικό. Ο καθένας το βλέπει από τη δική του οπτική γωνία. Ο Σόλων ο Αθηναίος θεωρούσε το τέλος της ζωής καθοριστικό στοιχείο για την επιτυχία του ανθρώπου. «Μηδένα προ του τέλους μακάριζε». Ο Διογένης ο Λαέρτιος, ιστοριογράφος, πίστευε ότι ευτυχής είναι ο άνθρωπος που είναι υγιής, τυχερός και μορφωμένος.

Ο Σωκράτης συνιστά: Αυτός που επιθυμεί να είναι ευδαίμων, πρέπει να επιδιώκει και να ασκεί την σωφροσύνη, να αποφεύγει την ακολασία. Ο Αριστοτέλης πιστεύει ότι ευτυχής είναι ο ενάρετος άνθρωπος που συνδυάζει «την ηθική βιοθεωρία και την καλή πράξη». Οι διάφοροι σοφοί και φιλόσοφοι παραδέχονται ότι η ευτυχία είναι σύντομη και ασταθής. Ένας Γερμανός φιλόσοφος πιστεύει ότι δεν υπάρχει ευτυχισμένη ζωή, αλλά μόνο ευτυχισμένες στιγμές.

Οι πεσιμιστές αρνούνται την ύπαρξη της ευτυχίας, λένε πως «Η ζωή είναι ένα εκκρεμές που ταλαντεύεται μεταξύ ανίας και οδύνης. Η αναζήτηση της ευτυχίας είναι ένα θέμα πάντα επίκαιρο. Σήμερα παρουσιάζεται σαν πρόβλημα οξύτατο. Αλλά που αναζητούν οι άνθρωποι την ευτυχία; Την αναζητούν στα πιο περίεργα περιβάλλοντα. Την ονειρεύονται σε μαγευτικά νησιά, στην αεροδυναμική ζωή, στα διάφορα «κλαμπς» και στις disco, σε κρουαζιέρες και ταξίδια.

Την ταυτίζουν με το χρήμα, τη φήμη και τα αξιώματα, τη μόρφωση και τις απολαύσεις.

Αλλά αν ο πλούτος είναι η αιτία της χαράς, τότε κανένας από εκείνους που έχουν πολλά χρήματα δεν έπρεπε να λυπάται. Και όμως βλέπουμε πολλούς πλούσιους να φθάνουν σε σημείο να θεωρούν το βίο τους αβίωτο. Η σύζυγος Έλληνα μεγαλοεφοπλιστή δήλωσε: «Ατυχώς τα μεγάλα πλούτη του άνδρα μου δεν μου έφεραν την ευτυχία...»

Είναι τραγική περίπτωση μαθήτριας που αποπειράθηκε ν' αυτοκτονήσει. Οι γονείς της είχαν χωρίσει. Ο πατέρας της τής παρείχε όλα τα αγαθά. Αλλά εκείνη: «Αισθάνομαι αηδία. Δεν βρήκα την ευτυχία που ζητούσα. Δεν βρίσκω νόημα στη ζωή».

Ο Τσαρλς Ντιούκ, ο Αμερικανός αστροναύτης επεσκέφθη το 1997 την Ελλάδα με τη γυναίκα του και σε μία συνέντευξη είπε:

«Δεν είχα ειρήνη στη δική μου ζωή και δεν μπορούσα ν' αγαπήσω τη γυναίκα μου, τη μητέρα των παιδιών μου. Η γυναίκα μου δεν αγαπούσε ούτε τον εαυτό της. Ήθελε να αυτοκτονήσει. Είχαμε τα πάντα, λεφτά, φήμη. Είχαμε όλα όσα μπορούσαν να μας κάνουν ευτυχισμένους κι όμως δεν είχαμε το πιο ουσιώδες, ειρήνη και αγάπη.

Άλλοι αναζητούν την ευτυχία στις απολαύσεις της ζωής.

Ο ποιητής Ναπ. Λαπαθιώτης περιφρόνησε κάθε ηθική δέσμευση και ρίχτηκε στο κυνηγητό όλων των απολαύσεων. Όμως όχι χαρά και ευτυχία, αλλά θλίψη και πόνο δοκίμασε.

Γράφει:

Κι εμείς ένα πρωί είχαμε κινήσει
μόλις ο κάμπος είχε κοκκινίσει
με μάτια που τα φλόγιζε η χαρά
κι' όλοι γεροί κι αγέρωχοι
σαν Κροίσοι
μα τα μεσάνυχτα είχαμε γυρίσει
με καταματωμένα τα φτερά.

Κι ο ποιητής Κώστας Ουράνης κυνήγησε την ευτυχία με τη φυγή με τα πολλά του ταξίδια σε όλα τα κοσμοπολίτικα κέντρα του κόσμου. Η αδιάκοπη περιπλάνηση δεν τον λύτρωνε, δεν τον γαλήνευε. Στα τραγούδια του υπάρχει η θλίψη και κλαίει τη χαμένη του χαρά.

«Νιώθω σαν ένας κακός άνεμος
νάχει μαράνει τη χαρά μου
κι' όλο το είναι μου σωριάζεται
λες κι ηύρε βόλι τα φτερά μου»

Η αλματώδης εξέλιξη, οι ουρανοξύστες, τα internet, τα κινητά τηλέφωνα, τα πυρηνικά όπλα, η ατομική ενέργεια, το φθάσιμό μας στο φεγγάρι, όλες οι εφευρέσεις επιδείνωσαν τα προβλήματα της εποχής μας, έκαναν μεγαλύτερη την τρύπα του όζοντος και απειλούν την ολοκληρωτική καταστροφή του πλανήτη μας.

Όλα αυτά δεν μας γέμισαν. Άφησαν κενό στην ψυχή μας, δεν φτάσαμε στην παντοτινή ευτυχία.

Και που είναι η ευτυχία;

Πολύ σοφά γράφει ο Μπέρναρ Σω: «Αν δεν έχεις την ευτυχία μέσα σου δεν την βρίσκεις πουθενά». Και οι αρχαίοι μας πρόγονοι πίστευαν «Εν ταις ψυχαίς και το ευδαιμονείν και το κακοδαιμονείν τοις ανθρώποις απόκειται». Ο Πασκάλ συμπληρώνει: «Η αληθινή ευτυχία του ανθρώπου είναι να έχει το Θεό μέσα του και η μοναδική συμφορά να βρίσκεται μακριά του». Ο μεγάλος συνθέτης Φρ. Σοπέν, όταν ασπάστηκε τον Εσταυρωμένο είπε την περίφημη φράση: «Τώρα είμαι στην πηγή της ευτυχίας».

Πηγή ευτυχίας είναι και η αυτάρκεια. Αν επιθυμούμε την ηδονή θα διαπιστώσουμε ότι υπάρχει περισσότερο στην αυτάρκεια παρά στις απολαύσεις. Στον πεινασμένο άνθρωπο και τα πικρά φαίνονται γλυκά, ενώ ο χορτάτος περιφρονεί και την κηρήθρα.

Η πατρίδα της χαράς και της ευτυχίας είναι μόνο το έδαφος που λέγεται καθαρή συνείδηση, καθαρή καρδιά.

Αυτή η χαρά και η ευτυχία είναι σταθερή και μόνιμη.

Υπάρχουν άνθρωποι στο κρεβάτι του πόνου, άνθρωποι φτωχοί, δοκιμασμένοι που αστράφτουν από χαρά και γαλήνη.

Πολλοί νομίζουν ότι η ευτυχία είναι η ανέμελη, η άνετη ζωή, η χωρίς κόπο και μόχθο. Αλλά στη ζωή υπάρχει το καθήκον, οι δυσκολίες, οι δοκιμασίες. Πρέπει να μάθουμε «την τέχνη της ευτυχίας» και μέσα στις δυσκολίες και δοκιμασίες:

1) Να συνειδητοποιήσουμε ότι η ευτυχία υπάρχει στην προσπάθεια να εκπληρώσουμε το καθήκον της κάθε στιγμής.

Η προσπάθεια που δίνει νόημα στην ύπαρξη, που γεμίζει τις άδειες ώρες με το αστείρευτο βουητό της, που απορροφά τα τυραννικά ονειροπολήματα που επουλώνει τις εσωτερικές πληγές, η μόνιμη επιστράτευση των δυνάμεων της ψυχής προς ένα σκοπό αυτή είναι η ευτυχία της πνευματικής ζωής».

2) Η χαρά της ευτυχίας που προσφέρουμε στους άλλους. «Προσπάθησε να ξεχάσεις τον εαυτό σου και τότε θα βρεις τη χαρά» έγραψε η Έλεν Κέλλερ. Την εφήρμοσε η ίδια αφιερώνοντας όλη τη ζωή της στην ανακούφιση των τυφλών και κωφάλαλων, των αναπήρων.

Είναι τόσο εύκολο να δώσουμε και να πάρουμε χαρά. Και περνά πολλές φορές μια ολόκληρη ζωή ψάχνοντας για την ευτυχία και φεύγουμε δίχως να τη βρούμε.

3) Να απολαμβάνουμε τις απλές χαρές, έγραψε ο Κίπλιγκ. «Και βοήθησέ μας Κύριε, να απλοποιήσουμε τη ζωή μας για να υπάρξει χώρος γι' αυτές».

Υπάρχουν απλές χαρές που για τους περισσότερους περνούν απαρατήρητες.

Αντί να περιμένουμε τη μεγάλη ατελείωτη ευτυχία, να μάθουμε να απολαμβάνουμε τις απλές αυτές χαρές. Να μάθουμε να απολαμβάνουμε την ομορφιά της φύσης. Έναν περίπατο στο δάσος ή στην ακρογιαλιά. Το άρωμα των λουλουδιών σ' ένα ανθισμένο κήπο. Τον ουρανό το βράδυ. Την ανατολή ενός μεγάλου ασημένιου φεγγαριού, το άναμμα χιλιάδων αστεριών, τη λάμψη του ήλιου που ανατέλλει, το μαγικό ηλιοβασίλεμα, το θρόισμα του ανέμου, καθώς φέρνει τη βροχή, τον υπόκωφο κρότο του κεραυνού, το πολύχρωμο ουράνιο τόξο.

Να απολαμβάνουμε τον ελεύθερο χρόνο μας, το διάβασμα ενός βιβλίου, τη γλυκιά μουσική, το όμορφο τραγούδι, την επικοινωνία με αγαπημένα πρόσωπα. Να απολαμβάνουμε την ήρεμη ευτυχία στους κόλπους της οικογενειακής εστίας, το γέλιο των παιδιών. Κι όταν βρέχει ή μαίνεται η καταιγίδα, τότε να έχουμε χαρούμενα πρόσωπα. Κι όταν ο ήλιος έχει κρυφτεί πίσω από τα σύννεφα. Πάλι θα φανεί. Και μην πιστέψουμε ποτέ ότι θα φθάσουμε την ευτυχία και θα την κατακτήσουμε μία για πάντα. Η ευτυχία δεν είναι ένα φθάσιμο, είναι ένας δρόμος. Είναι μια διαρκής κατάκτηση. Η ευτυχία της γης είναι πρόσκαιρη. Κάπου αλλού υπάρχει διαρκής ευτυχία. Εύχομαι σε όλους ευτυχία.

Μαρία Β. Κοτσιάνη - Παπαϊωάννου
Συντ/χος διδ/σσα

ΓΙΑΤΙ;

Μυστήρια η ζωή μας κρύβει, λίγες χαρές και φως μας δίνει
Ελπίδες όνειρα τα σβήνει. Μόνο ο Θεός ξέρει «γιατί».
Χωρίς απάντηση περνάνε. Οι προσευχές φεύγουν και πάνε.
Καινούργιοι πειρασμοί κυλάνε. Μόνο ο Θεός ξέρει «γιατί».
Μια πάχνη όλα τα σκεπάζει. Ο ανθός πεθαίνει μόλις σκάζει.
Ο θάνατος κάποιον αρπάζει. Μόνο ο Θεός ξέρει «γιατί».
Προσμένω εκείνη την ημέρα που η αγάπη του Πατέρα
θα φανερώσει κάθε τι, τότε θα μάθω το «γιατί».

Ρέα Σύλβια

Συμμετοχή Αρκάδων δρομέων στην 4η διοργάνωση του διεθνούς αγώνα ορεινού τρεξίματος στους πρόποδες της κατοικίας των αρχαίων θεών

Στις 24 Ιουνίου, χωρίς θεατές και χωρίς χειροκροτήματα, ωραίοι και καθαροί σ' έναν αγώνα μοναχικό και τίμιο αθλητές από 16 χώρες, από όλες τις ηλικίες, οι περισσότεροι Έλληνες, ξεκίνησαν από τον αρχαιολογικό χώρο του Δίου. Τετρακόσιοι πενήντα δύο δρομείς στον διεθνή αγώνα ορεινού τρεξίματος "Olympus Marathon" τρέχουν από τους πρόποδες ως τις κορυφές του Ολύμπου μες στο λιοπύρι. Η διαδρομή ήταν σαράντα τέσσερα χιλιόμετρα και τέρμα το ωραίο Λιτόχωρο.

Δεν θα μπορούσαν να απουσιάσουν, βεβαίως, από αυτήν την ιερή πορεία προς τον θρόνο του Δία και τα παιδιά της Αρκαδίας. Αρκάδες δρομείς, λοιπόν, έφτασαν εκεί. Από τον σύλλογο Ε.Ο.Σ. Τρίπολης ο **Κακαρίκος Αθανάσιος** και από τον σύλλογο "Αρκάδες δρομείς" ο Μάνος Κωνσταντίνος, ο **Αλέρτας Γιώργος, ο Μπακάλης Μιχάλης και ο Λαμπίρης Βαγγέλης**. Έτρεξαν όλοι σ' αυτό τον ιδιαίτερο αγώνα και τερμάτισαν με πολύ καλές θέσεις και χρόνους. Νικητές όλοι, λοιπόν, σ' αυτόν τον αγώνα, στον οποίον τερμάτισαν πρώτοι στην κατηγορία των ανδρών ο Ελληνοουκρανός Αλέξης Γκούνκο και στην κατηγορία των γυναικών η Ναταλία Παπουνίδου. Έπαθλο... ένα στεφάνι από κλαδιά ελιάς για τους πρώτους... και ύστερα θα χαθούν μέσα στο πλήθος, την καθημερινότητα της ζωής.

Κακαρίκου Γεωργία

ΚΑΚΟΥΡΑΙΪΚΑ

Το φετινό καλοκαίρι ήταν, όπως παντού, πολύ θερμό και τελείωσε άβροχο. Οι διαδοχικοί καύσωνες ταλαιπώρησαν πολύ τα ζώα κι ακόμη περισσότερο τα φυτά.

Γι' αυτό και τα σιτηρά που μπήκαν στ' αμπάρια των γεωργών μας ήταν λιγοστά. Οι λίγες ντομάτες και πατάτες που καλλιεργούνται πλέον στο χωριό ταλαιπωρήθηκαν αφάνταστα και τελικά έδωσαν με πολλή προσπάθεια και κόπο, πολύ λίγα. Ακόμη όμως χειρότερα τα πράγματα είναι για τ' αμπέλια όπου λόγω της αναβροχιάς και του καύσωνα έχουν λίγα σταφύλια με ρόγες "σκάγια". Επομένως εφέτος η σοδειά ελάχιστη.

Ήταν ένα πολύ δύσκολο και φτωχό καλοκαίρι. Πάντως γενικά πρέπει όλους να μας προβληματίσει η κατάσταση της γεωργίας στο χωριό. Το χωριό μας, ένα χωριό ιδιαίτερα παραγωγικό τα προηγούμενα χρόνια τώρα πλέον ΔΕΝ ΠΑΡΑΓΕΙ σχεδόν ΤΙΠΟΤΕ. Πάνε τα καραβάνια με τα μουλάρια, γαϊδούρια και σούστες φορτωμένα με πεπόνια που κάθε νύχτα τραβούσαν για την Τρίπολη. Πάνε τ' αυτοκίνητα που έρχονταν απ' όλη την Πελοπόννησο για πεπόνια και πατάτες.

Πάνε τα κατάφορτα φορτηγά με βιομηχανική ντομάτα (2.000 τόνους κάθε χρόνο!) που την μετέφεραν για επεξεργασία στα εργοστάσια.

Πάνε οι τόνοι κουκιά, ρεβύθια, λαθούρια, καλαμπόκια, ρόβη, φασόλια, που για ν' αλωνιστούν χρειάζονταν πολλές μηχανές.

Όλα αυτά είναι παρελθόν, δυστυχώς. Έμειναν μόνο τα σιτηρά και 3-4 να καλλιεργούν ντομάτες και πατάτες. Οι άλλοι βάζουν μόνο για δική τους χρήση. Σ' όλη αυτή την απαισιόδοξη για το μέλλον κατάσταση, ίσως, ο **Γιώργος Β. Σίμος,** δίνει μια αισιόδοξη νότα.

Ο Γιώργος είναι υπάλληλος στο νοσοκομείο και παράλληλα εδώ και λίγα χρόνια έχει ξεκινήσει να καλλιεργεί πεπόνια! Το κακουραίικο, πεντανόστιμο, πεπόνι! Πειραματιζόμενος τα προηγούμενα χρόνια, φέτος καλλιεργεί 7 στρέμματα πεπόνια. Σ' αυτή τη δύσκολη χρονιά, το άβροχο καλοκαίρι με τους καύσωνες, έβγαλε πεπόνια, που θυμίζουν σε γεύση, νοστιμιά και γλύκα τα παλιά κακουραίϊκα. Δεν χορταίνεις να τα τρως!

Είναι σημαντικό ότι σ' αυτή του την προσπάθεια τον βοηθούν και τα 2 παιδιά του, μαθητές Λυκείου. Τα παιδιά αυτά, τον χρόνο πέρα απ' τα μαθήματά τους, τον αφιερώνουν στο μποστάνι κι όχι στις καφετέριες.

Ο Γιώργος με τα παιδιά του πουλάνε τα πεπόνια τους στο Λεβίδι, στο χωριό, Τρίπολη, Τεγέα και αλλού.

Προσωπικά με εντυπωσίασε η προσπάθειά του, ο ενθουσιασμός του για την αναβίωση ενός παραδοσιακού προϊόντος του χωριού μας, όπως με εντυπωσίασε η ιδέα του, του χρόνου να κάνουμε "γιορτή πεπονιού" στο χωριό για την προώθηση αυτής της αναβίωσης. Το πιο σημαντικό είναι ότι η προσπάθειά του είναι επικερδής.

Συγχαίρουμε το Γιώργο και τα παιδιά του γι' αυτή τους την προσπάθεια και τους ευχόμαστε καλή επιτυχία για την οποία κι εμείς θα βοηθήσουμε, όπως μπορούμε.

Επίσκεψη στο Μοναστήρι Τρικόρφου

Συνέχεια από την 1η σελ.

και στο κοινωνικό έργο που επιτελούν οι μοναχοί του μοναστηριού. Η έκταση της μονής είναι αρκετά μεγάλη. Εντός του χώρου αυτού λειτουργούν μαθητικές κατασκηνώσεις, όπου φιλοξενούνται σε κάθε περίοδο 150 μαθητές. Τα έξοδα διαμονής, διατροφής κ.λπ. είναι δωρεά του μοναστηριού. Υπάρχει ζωολογικός κήπος. Λειτουργούν εκθέσεις παραδοσιακών προϊόντων και εκθέσεις με διάφορα μοναστηριακά είδη, έργα όλων των μοναχών. Οι ξενώνες για τους προσκυνητές βρίσκονται ήδη στην αποπεράτωσή τους. Η γεώτρηση βάθους 400μ. στην κορυφή του βουνού και η εγκατάσταση των μηχανημάτων για την άντληση του νερού στοίχισε πάνω από 100.000 ευρώ. Προσεχώς θα λειτουργήσει και χωριό στα πρότυπα του χωριού SOS, όπου θα φιλοξενούνται 50 περίπου ορφανά παιδιά (φυσικά όλα τα έξοδα θα είναι του μοναστηριού).

Όλα αυτά καταδεικνύουν το έργο που επιτελούν οι μοναχοί αυτοί και που δεν περιορίζεται απλώς στην εκτέλεση των θρησκευτικών τους καθηκόντων αλλά επεκτείνεται πλατύτερα και αγκαλιάζει ολόκληρο τον κοινωνικό τους περίγυρο.

Αφού επισκεφθήκαμε τους διάφορους χώρους του μοναστηριού στη συνέχεια με το λεωφορείο κατεβήκαμε στο μοναστήρι του Αγίου Φανουρίου με τις κατακόμβες. Κι εκεί οι εντυπώσεις μας ήταν πολύ καλές. Για φαγητό καθήσαμε σε παραλιακό κέντρο της Ναυπάκτου. Το περιβάλλον ήταν πολύ ωραίο και τα φαγητά πεντανόστιμα. Κατά τις 3 το απόγευμα φύγαμε από την Ναύπακτο με προορισμό την Πάτρα για ένα αναψυκτικό ή για ένα νόστιμο ελληνικό καφεδάκι. Στην προκυμαία της Πάτρας δροσιστήκαμε με το καλοκαιρινό μελτεμάκι και χαζέψαμε με τα τεράτια πλοία που εκτελούν δρομολόγια Πάτρα-Ιταλία. Στη συνέχεια πήραμε το δρόμο της επιστροφής. Φθάσαμε στο χωριό γύρω στις 9.

Οφείλουμε να ευχαριστήσουμε το σύλλογο των Αθηνών για τη διοργάνωση αυτής της εκδρομής και ιδιαίτερα το Γραμματέα Γιώργη Ρόκκα που είχε και τη γενική ευθύνη της.

Διονύσης Σταματόπουλος

Ευχές

Πριν λίγες μέρες άνοιξαν τα σχολεία και οι αυλές τους γέμισαν από τις χαρούμενες φωνές και τα ξεφωνητά των παιδιών. Με την ευκαιρία αυτή ευχόμαστε σ' όλα τα παιδιά να έχουν μια χαρούμενη, γόνιμη και δημιουργική σχολική χρονιά και παραθέτουμε ένα κείμενο, που πρέπει να αποτελεί πυξίδα και γνώμονα για όσους ασχολούνται με την ανατροφή και τη διαπαιδαγώγησή τους.

Ο ΔΕΚΑΛΟΓΟΣ ΤΟΥ RUSSEL ΓΙΑ ΤΟ ΠΑΙΔΙ

Αν ένα παιδί ζει μέσα στην κριτική:
μαθαίνει να κατακρίνει.
Αν ένα παιδί ζει μέσα στην έχθρα:
μαθαίνει να καυγαδίζει.
Αν ένα παιδί ζει μέσα στην ειρωνεία:
μαθαίνει να είναι ντροπαλό.
Αν ένα παιδί ζει μέσα στην ντροπή:
μαθαίνει να αισθάνεται ένοχο.
Αν ένα παιδί ζει μέσα στην κατανόηση:
μαθαίνει να είναι υπομονετικό.
Αν ένα παιδί ζει μέσα στον έπαινο:
μαθαίνει να εκτιμά.
Αν ένα παιδί ζει μέσα στη δικαιοσύνη:
μαθαίνει να είναι δίκαιο.
Αν ένα παιδί ζει μέσα στην ασφάλεια:
μαθαίνει να πιστεύει.
Αν ένα παιδί ζει μέσα στην επιδοκιμασία:
μαθαίνει να έχει αυτοεκτίμηση.
Αν ένα παιδί ζει μέσα σε παραδοχή και φιλία:
μαθαίνει να βρίσκει την αγάπη μέσα στον κόσμο.

Στο ποτάμι

Στο Λούσιο τον ποταμό,
στ' αρκαδικά τα μέρη,
ξύπνησε ο Δράκος του νερού
με τα εκατό κεφάλια.
Ο τόπος που λημέριαζε
σαν να μην τον χωράει
χτυπάει εδώ, χτυπάει εκεί,
πετάει, ξηλώνει δέντρα,
φουσκώνει, σκάβει πιο βαθιά,
χτυπάει και σπάζει βράχια.
Νέες και νέοι διάβαιναν
στην άκρη το ποτάμι
να δουν τον Δράκο του νερού
την ώρα που κοιμάται.
Μα δεν λογάριασαν καλά,
τον βρήκαν να βρυχάται.
Ταράζει αμέσως τα νερά,
διπλώνει την ουρά του,
παίρνει τις νιές στο διάβα του,
σέρνει τα παλικάρια,
τους κρύβει μέσα σε σπηλιές
τους φέρνει στη φωλιά του.
Μανάδες ψάχνουν να τους βρουν,
Μανάδες τους φωνάζουν.
Τους πήρε ο Δράκος του νερού
και πίσω δεν τους δίνει.
Περνάνε μέρες δύσκολες
και οι ελπίδες σβήνουν.
Κοιμήθηκε ο Δράκοντας
και τα παιδιά τα βρήκαν...
Μα έξι ψυχούλες έφυγαν και
έγιναν αγγελούδια...

Κακαρίκου Γεωργία

Η γιορτή του Σταυρού, το σύμβολο και τα πολυσπόρια

Η μεγαλύτερη γιορτή του Σεπτεμβρίου είναι της υψώσεως του Τιμίου Σταυρού στις 14 του μήνα, η οποία έχει δώσει και τις προσωνυμίες Σταυρίτης ή Σταυριώτης καθώς και άλλες προσωνυμίες, ανά την Ελλάδα, στον πρώτο μήνα του Φθινοπώρου.

Η ημέρα της γιορτής αυτής σε πολλά μέρη αποτελεί χρονικό σταθμό για τις αγροτικές ή ποιμενικές εργασίες και λαμβάνεται ως η αρχή ή το τέρμα για σχετικές συμβάσεις.

Αλλά σταθμό αποτελούσε παλιότερα για τους ναυτικούς, οι οποίοι σταματούσαν τότε τα μακρινά ταξίδια με τα ιστιοφόρα, όπως συμβούλευε η παροιμία «Του Σταυρού, σταύρωνε και δέσε».

Γενικότερα η γιορτή αποτελεί σημαντικό χρονικό όριο, καθώς βρίσκεται πολύ κοντά σ' ένα φυσικό όριο, σε μια κρίσιμη καμπή της πορείας του ήλιου, δηλαδή τη φθινοπωρινή ισημερία.

Στις εκκλησίες μοιράζεται τη μέρα αυτή Βασιλικός, εκκλησιαστική συνήθεια που πηγάζει από την παράδοση ότι στο μέρος όπου βρέθηκε ο Τίμιος Σταυρός από την Αγία Ελένη ήταν το αρωματικό αυτό φυτό, που λέγεται και σταυρολούλουδο.

Μια Κυπριακή παράδοση λέει «Όταν η Αγία Ελένη απορούσε ανάμεσα στους πολλούς σταυρούς που βρήκε ποιος να ήσαν ο Σταυρός του Κυρίου, ένα μυρωδάτο φυτό, ο Βασιλικός, της το αποκάλυψε. Και ενώ θαμμένος στα χώματα ο σταυρός ήταν ασήκωτος από το βάρος, καθώς οι Χριστιανοί έλεγαν το «Κυρ' ελέησον αλάφρωνε». Σημαντικό είναι επίσης ότι την ημέρα αυτή με το βασιλικό και το αγίασμα της ημέρας ετοιμάζεται το νέο προζύμι του ψωμιού για όλη τη χρονιά. Στην Κορώνη μάλιστα κάνουν ζυμάρι και βάζουν επάνω το κλωνί του βασιλικού που παίρνουν από την εκκλησία. Το ζυμάρι αυτό φουσκώνει ως την άλλη μέρα και γίνεται προζύμι από μόνο του. Το προζύμι αυτό σαράντα μέρες δεν το δανείζουν και το πρώτο ψωμί που θα ζυμώσουν με αυτό θα το κάνουν πρόσφορο (λειτουργιά) και θα το μοιράσουν.

Ιδιαίτερη ακόμη σημασία έχουν την ημέρα αυτή τα «πολυσπόρια» για τους γεωργούς. Είναι μία αφετηρία ευλογημένη της καινούργιας χρονιάς με τη σπορά.

Από μικρό παιδάκι θυμάμαι όλες τις νοικοκυρές του χωριού μας να συνωστίζονται στην εκκλησία ανήμερα του Σταυρού με τις πετσέτες τους, υφαντές και ολοκάθαρες όπου είχαν δέσει ξεχωριστά με επιμέλεια τους καρπούς που έπρεπε να ευλογηθούν από τον ιερέα. Οι σπόροι αυτοί ήσαν σιτάρι, κριθάρι και σμιγάδι.

Δε θυμάμαι και απορούσα γιατί δεν έβαζαν καλαμπόκι, είχα ρωτήσει μάλιστα και τη γιαγιά μου — γιατί γιαγιά; — και η απάντηση ήταν «γιατί το αραποσίτι δεν κάνει καλό ζυμάρι, δεν κάνει καλό ψωμί». Αργότερα κατάλαβα μόνη μου, ότι το καλαμπόκι στερείται και σήμερα παρά την τόσο μεγάλη του προσφορά στην ελληνική κοινωνία την ελληνική «ιθαγένεια». Είναι ξένο από τους «ευλογημένους» καρπούς που έχουν τις ρίζες τους πολύ πολύ παλιά. Στα Ελευσίνια μυστήρια και στη Δήμητρα τη θεά της γεωργίας.

Μετά την εκκλησία οι νοικοκυρές, ακόμη και σήμερα, θα αναμίξουν τους καρπούς αυτούς με τον σπόρο που προορίζεται για την σπορά, για την ευόδωση των κόπων τους και την εξασφάλιση του ψωμιού της οικογένειάς τους.

Κάθε τόπος έχει βέβαια τις ιδιαιτερότητές του, π.χ. στην Επίδαυρο το σιτάρι που θα ευλογήσει ο παπάς την ημέρα του Σταυρού στην εκκλησία είναι από το «σταυρό» δηλαδή από την τελευταία χεράδα που κόψανε το θέρο στο χωράφι. Η τελευταία αυτή είδηση μας οδηγεί στα κατά τόπους αγροτικά έθιμα του καλοκαιριού.

Τα τελευταία στάχυα είτε θερίζονται και με αυτά πλέκεται ένας σταυρός που τοποθετείται στο εικονοστάσι είτε αφήνονται αθέριστα στο χωράφι για να μη φύγει η δύναμή του.

Και στις δύο περιπτώσεις ο επιδιωκόμενος σκοπός είναι ο ίδιος, η πλούσια παραγωγή που θα εξασφαλίσει στην αγροτική οικογένεια το ψωμί, τη βάση της παραδοσιακής διατροφής.

Το σύμβολο του σταυρού

Ο σταυρός είναι ιερό σύμβολο της χριστιανικής θρησκείας. Ο καθηγητής της φιλοσοφίας στη Φιλοσοφική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών, Νικόλαος Ν. Πολίτης γράφει κάπου:

«Στην γραπτή επικοινωνία του ανθρώπου μεταχειρίζεται σήμερα τα γράμματα, παλαιότερα κάποιες εικόνες για να μεταδώσει τα διανοήματά του στους άλλους. Είναι γεγονός ότι τα διανοήματά του βρίσκονται στο μυαλό του ανθρώπου και άϋλα ενώ αυτό που φανερώνει το κάθε διανόημα είναι εμπρός μας ένυλο (είτε είναι γράμματα είτε εικόνες ή σύμβολα). Το υλικό δηλαδή που χρησιμεύει για να μεταδοθεί ένα απλό νόημα. Κατ' αυτή λοιπόν την έννοια ένα υλικό αντικείμενο μπορεί να αντιπροσωπεύει κάτι το αφηρημένο. Προφανώς σε μια απαγγίστρωση από την ύλη, ο τύπος και όχι η ύλη μπορεί να λειτουργεί ως σύμβολο, όπως συμβαίνει στην προκειμένη περίπτωση που γίνεται λόγος περί της εορτής του σταυρού.

Και σημειώνει: σ' ένα απόσπασμα του Ευριπίδη, αξιομνημόνευτο παρουσιάζεται η δυαδική σχέση ζωής - θανάτου ως ύψιστο γεγονός, του οποίου όμως αγνοείται η σημασία. Ποιος ξέρει, γράφει ο Ευριπίδης, αν είναι ο θάνατος ζωή ή ζωή ο θάνατος; Ερωτάται δηλαδή, εν προκειμένω, αν η εναλλαγή ζωής-θανάτου μπορεί να εκληφθεί ως διαδοχική κατάσταση.

Η θετική απάντηση στο ερώτημα αυτό βρίσκεται κατά την έσω φιλοσοφία στην **σταυρική θυσία του Χριστού.** Στην προκειμένη μάλιστα περίπτωση δεν προήλθε απλώς και μόνο η ζωή εκ του θανάτου αλλά η αιώνιος ζωή. Προήλθε η νίκη του θανάτου. Έτσι η ανύψωση του Χριστού επί του Σταυρού ως γεγονότος Σωτηρίας, συμβολίζεται και με την ύψωση του ανευρεθέντος Σταυρού, πράγμα που σημαίνει ότι **ο σταυρός από όργανο θανάτου μετασχηματίζεται σε όργανο ζωής.** Μέσα σ' αυτά τα πλαίσια είναι και το τροπάριο που ακούγεται την παραμονή της εορτής του Σταυρού κατά τον Εσπερινό. Εκεί ο σταυρός χαρακτηρίζεται ως "η ανάσταση πάντων των τεθνεότων".

Έτσι λοιπόν σύμφωνα με τη συμβολικότητα του σταυρού ο σταυρός δεν είναι ανάγκη να είναι διαμαντένιος, χρυσός, ασημένιος ή ξύλινος σε κάθε περίπτωση το σχήμα και μόνο απαλλαγμένο από την ύλη οδηγεί τον «μύστη» στην αποδοχή του νοήματος της σταυρικής θυσίας του Χριστού.

Η δύναμη του τύπου είναι κατά την εκκλησία μας και κατά την ταπεινή μου γνώμη, πολύ μεγάλη!

Γωγώ Παπαθεοδώρου-Καραγιάννη

Πρωτότυπο λογοτεχνικό δημιούργημα
ARCADIA, MY ARCADIA,
by Nicholas D. Kokonis
Σχολιάζει ο Φώτης Φουρνόδαυλος (Φιλόλογος)

Ένα πρωτότυπο λογοτεχνικό δημιούργημα είδε το φως της δημοσιότητας πρόσφατα, κάνοντας σαφώς πλουσιότερη τη διεθνή βιβλιογραφία της λογοτεχνίας. Πρόκειται για το μυθιστόρημα ARCADIA, MY ARCADIA του Νίκου Δ. Κοκκώνη.

Και σπεύδω να δηλώσω ότι εμείς στην Ελλάδα, και στην Αρκαδία ιδιαίτερα, οφείλουμε μεγάλη ευγνωμοσύνη στον συγγραφέα, διότι πήρε τη ζωή και την εικόνα της κοινής πατρίδας και τις έκανε ευλογία Θεού, λογοτεχνία, και τις άπλωσε στον παγκόσμιο ορίζοντα για θέα και θαυμασμό από όλον τον κόσμο.

Το έργο είναι γραμμένο με απίστευτη άνεση, ζηλευτό γλωσσικό πλούτο και λογοτεχνικές αρετές πραγματικά εκπληκτικές, γι' αυτό πολύ δίκαια, νομίζω, συνοδεύτηκε από σημαντικές κριτικές σελίδες φωτισμένων λογοτεχνών, κριτικών και άλλων προσωπικοτήτων από Αμερική και Ελλάδα.

Ελάχιστες φορές μέχρι τώρα έχω εντυπωσιαστεί και ενθουσιαστεί τόσο πολύ από την ανάγνωση ενός μυθιστορήματος όσο από το ARCADIA, MY ARCADIA. Η υπόθεση του έργου εκτυλίσσεται στο φυσικό και κοινωνικό περιβάλλον της Αρκαδίας και με χρονικό ορίζοντα τη δεκαετία του 50 βασικά.

Ο ήρωας του έργου, ένα σχολειαρούδι του Δημοτικού Σχολείου από ένα απόμερο Αρκαδικό χωριό, εξελίσσεται σταδιακά, μέσα σε μια προσωπική επική πορεία και ακραία οικογενειακή δυστυχία, σ' έναν απόφοιτο Γυμνασίου (Λυκείου) της γειτονικής πόλης, με άριστη πνευματική κατάρτιση και ολοκληρωμένη ψυχική και ηθική συγκρότηση.

Στη διάρκεια της δραματικής του αυτής πορείας, ο ήρωας, «ενοχλητικός» με την έσχατη υλική του ένδεια και «προκλητικός» με την ασυνήθιστη πνευματική του ευστροφία και τις πρωτόγνωρες ανησυχίες του, συγκρούεται με την τυφλή εχθρότητα του νέου κοινωνικού του περιβάλλοντος και τη σκληρότητα του κατεστημένου της εποχής, που έχει διαβρώσει επικίνδυνα και συνειδήσεις εκπαιδευτικών λειτουργών. Τέλος, ο ήρωας του έργου καταλήγει μετανάστης στην Αμερική.

Γύρω από τον άξονα αυτό, και πολλές άλλες παράλληλες γραμμές, πλέκει ο ταλαντούχος συγγραφέας με θαυμαστή λογοτεχνική μαεστρία το πολιτικό, κοινωνικό, οικονομικό, πνευματικό και ηθικό δράμα ολόκληρης της μετεμφυλιακής Ελλάδας.

Πραγματικά δεν έχει τι να πρωτοθαυμάσει κανείς στο ARCADIA, MY ARCADIA του Νίκου Δ. Κοκκώνη. Η γλώσσα του, ένας πραγματικός ωκεανός, με πολύμορφα και δυναμικά εκφραστικά μέσα, δεν έχει να ζηλέψει τίποτε από κανένα μεγάλο συγγραφέα.

Σχετικά με τη δομή του έργου, η αφετηρία, η εξέλιξη και οι φάσεις του, τα καταπληκτικά στιγμιότυπα, τα ευρηματικά όνειρα, οι εναλλασσόμενες και οι μεικτές εικόνες της ανθρώπινης και της φυσικής πραγματικότητας, η εσωτερική συνοχή των πραγμάτων και άλλες δομικού χαρακτήρα αρετές, συγκροτούν ένα πολυδαίδαλο λογοτεχνικό ανάκτορο, ασύγκριτου κάλλους.

Όσον αφορά το περιεχόμενό του, οι περιγραφές πραγμάτων, τοπίων, προσώπων, πράξεων και γεγονότων αγγίζουν τα όρια της ζωγραφικής τελειότητας. Η ακτινογραφία των ψυχικών καταστάσεων των ηρώων είναι πεντακάθαρη, καίρια και μοναδική, με ταλαντώσεις από το ζενίθ στο ναδίρ, από τη δροσιά του παραδείσου στην πυρκαγιά της κόλασης και από την έσχατη απελπισία στο θρίαμβο της νίκης. Χαρακτήρες περήφανοι και αλύγιστοι κάτω και από το πιο ασήκωτο βάρος και τύποι-ντροπές του ανθρώπου αποτελούν τους κίονες του αρχιτεκτονικού οικοδομήματος του ARCADIA, MY ARCADIA.

Και μέσα από όλα αυτά ξεπροβάλλει με πρωτοφανή πυκνότητα και επάρκεια ένας μεγαλειώδης κόσμος ιδεών, αξιών και ιδανικών απ' όπου αναδύεται τελικά ένας το ίδιο μεγαλειώδης ανθρωπισμός (ουμανισμός) — το μεγάλο προφανώς ΠΙΣΤΕΥΩ του λογοτέχνη μας για τον κόσμο του σήμερα και του αύριο.

Αυτός ο υπέροχος ουμανισμός, ακατάλυτος από τη φθορά του χρόνου και της σύγχρονης ΥΒΡΗΣ, όμως καταλυτικός για μια ζωή με ποιότητα και υψηλούς σκοπούς, είναι η μεγάλη προσφορά του Νίκου Δ. Κοκκώνη με το έργο του αυτό στο σημερινό κόσμο, που φαίνεται να «ξεχάστηκε» από την ιστορία στην τύχη του και ο ίδιος «ξέχασε» τον εαυτό του στην έρημο της τεχνοκρατίας και της κερδοσκοπίας.

Μια προσφορά-όπλο στα χέρια της σύγχρονης νεολαίας (και της παγκόσμιας Κοινωνίας) ενάντια στην πνευματική και ηθική μας κατάντια, ενάντια στην καλπάζουσα μεσαιωνική παλινδρόμηση που σαρώνει συνειδήσεις και πολιτιστικές κατακτήσεις αιώνων σε παγκόσμια κλίμακα δυστυχώς.

Αξίζει ιδιαίτερη μνεία η συνεισφορά του ARCADIA, MY ARCADIA στην ψυχογνωσία του ανθρώπου. Όλοι οι ανθρώπινοι τύποι εικονογραφούνται άρτια και μάλιστα σε στιγμές φυσικής και αβίαστης έκφρασης ή ψυχικά απόλυτα δικαιολογημένης κατάστασης: ο τίμιος, ο πονηρός, ο προληπτικός, ο καχύποπτος, ο φθονερός, ο μισαλλόδοξος, ο γενναιόδωρος, ο ακατάβλητος αγωνιστής, ο ιδεολόγος, αδίστακτος εγκληματίας, ο πατριώτης, ο πολεμιστής κ.λπ. Όποιος θέλει να σπουδάσει τους χαρακτήρες των ανθρώπων του αρκεί να διαβάσει το ARCADIA, MY ARCADIA.

Και αν ακόμη αφήσουμε καταμέρος τις γενικές εκτιμήσεις και σταθούμε μονάχα στα επιμέρους στοιχεία του περιεχομένου του έργου αυτού, το θάμπος μας είναι μεγάλο: Η αξία του πνεύματος έναντι της ύλης, η δύναμη της οικογένειας, η ευγένεια και η δύναμη του έρωτα και της αγάπης των δύο φύλων, οι θυσίες των γυναικών στον κοινό αγώνα της ζωής, η δύναμη της παιδείας, η δύναμη της φιλίας, η δύναμη της ιστορικής και πολιτιστικής παράδοσης, η αιώνια σκλαβιά των φτωχών στους δυνατούς, τα έσχατα όρια της ανθρώπινης αντοχής και το ξεπέρασμά τους, ο ξεπεσμός του ανθρώπου με τις πολλές όψεις του, η άνιση κατανομή των αγαθών και μια ατέλειωτη σειρά από άλλα παρόμοια, καταπλήσσουν τον αναγνώστη και τον αποζημιώνουν πλουσιοπάροχα (για τον κόπο του), ανεξάρτητα από τη μόρφωση, την ηλικία, το φύλο και όποια άλλη του ιδιότητα.

Ακόμη πιο πολύ αξιόλογο είναι τούτο το βιβλίο όσον αφορά την εικονογράφηση του κοινωνικού φαινομένου συνολικά, της κοινωνίας και των λειτουργών της. Μπορεί να γίνει σημείο αναφοράς για έρευνες/διατριβές κοινωνικού και πολιτικού, ιστορικού και ηθικού περιεχομένου, και όχι μόνο. Το όλο έργο, τέλος, αποτελεί θεμελιώδες και αξιόπιστο κριτήριο για την ηθική αξιολόγηση του ανθρώπου.

Πρόκειται, θεωρώ, για ένα βιβλίο ποιότητας που πρέπει να διαβαστεί από κάθε Έλληνα και κάθε Ελληνίδα.

Αθήνα, 17 Σεπτέμβρη, 2006

Σ.Ε. Το μυθιστόρημα ARCADIA, MY ARCADIA είναι υπό όρους συμφωνίας με παραγωγό στο Hollywood για κινηματογραφική ταινία. Μπορείτε να το προμηθευτείτε εμβάζοντας $25, συν $4 για S/H, στον εκδότη: St. Basil's Publishers, P.O. Box 1155, Deerfield, IL 60015, U.S.A. Αν επιθυμείτε προσωπική αφιέρωση από τον συγγραφέα, παρακαλώ αναφέρετε αυτό σαφώς στην παραγγελία σας. Χρόνος παραλαβής: 12-15 ημέρες.

Τα υψηλά καθήκοντα των πανεπιστημιακών ιδρυμάτων του κόσμου απέναντι στους χαρισματικούς νέους, που αναπαριστάνουν με ανάγλυφο τρόπο τη δυστυχία, τον ξεπεσμό, τον πόνο και την ταπείνωση του μεγάλου και περήφανου λαού της Αρκαδίας.

Και όλα αυτά στα ευρύτερα πλαίσια μιας ιδανικής Αρκαδίας, όπως την έχουν διασώσει ο θρύλος και η ιστορία, ο πολιτισμός της και η παγκόσμια κοινή γνώμη, από τα πανάρχαια χρόνια μέχρι σήμερα. Μιας Αρκαδίας που ο ίδιος ο συγγραφέας βιώνει προσωπικά και βαθιά ως σύμβολο της φυσικής, πνευματικής και ηθικής τελειότητας και που ο ίδιος πάλι αναδεικνύει περίτρανα σε ακατάλυτο «φυσικό» ανάχωμα, διαχρονικά, ενάντια στη βαρβαρότητα.

Ο ρόλος του δασκάλου, η αυτοθυσία των ιδεολόγων-ανθρωπιστών, ο «εσθιόμενος και μηδέποτε δαπανόμενος» προγονικός πολιτισμός, η ευγνωμοσύνη, τα πατριωτικά συναισθήματα, ο θαυμαστός κόσμος της μητέρας φύσης, τα εγκλήματα των διεστραμμένων και φανατισμένων.

28η Οκτωβρίου 1940

Σε λίγες ημέρες, από την κυκλοφορία του φύλλου αυτού της εφημερίδας μας, θα γιορτάσουμε την Εθνική μας γιορτή την επέτειο του έπους του 1940.

Για την ιστορία του ηρωικού και ένδοξου ΟΧΙ, που βροντοφώνησε ο Ελληνικός λαός, στον επίδοξο Ιταλό κατακτητή στις 28 Οκτωβρίου του 1940 έχουν γραφτεί πολλά και σπουδαία και δεν έχω πρόθεση να τα επαναλάβω.

Το άρθρο αυτό γράφεται για τρεις κυρίως λόγους.

Ο πρώτος λόγος: Είναι να αποτίσουμε φόρο στους ήρωες Κακουραίους που έπεσαν υπέρ πατρίδος στα Αλβανικά βουνά αλλά και στους ανάπηρους, τραυματίες και πολεμιστές του Αλβανικού έπους. Από τα στοιχεία που έχουμε προκύπτει ότι περισσότεροι από σαράντα (40) νέοι του χωριού μας ντύθηκαν φαντάροι και οι περισσότεροι πήραν μέρος στις μάχες που έδωσε ο ελληνικός στρατός στα βουνά της Αλβανίας.

Στο λεύκωμα που εξέδωσε ο σύλλογός μας αναφέρονται τα ονόματα αυτών που έπεσαν υπέρ πατρίδος στα Αλβανικά βουνά και βρίσκονται ακόμη εκεί, θάφτηκαν πρόχειρα χωρίς παπά και χωρίς να τους κλάψει κανείς και είναι:

1) Αθανάσιος Κ. Μπρότσης δάσκαλος
2) Ιωάννης Κ. Ρόκκας αγρότης
3) Δημήτρης Δ. Σταματόπουλος τσοπάνης

Ακόμη στην Αλβανία τραυματίστηκε θανάσιμα ο **Δημήτριος Χαρ. Γκόνος** που τελικά υπέκυψε στα τραύματά του στο νοσοκομείο Ερυθρός Σταυρός των Αθηνών.

Ο **Αθανάσιος Φ. Μπρότσης** είχε καταγωγή από το Κακούρι αλλά έμενε οικογενειακώς στη Λάρισα και δεν γνωρίζουμε πως πέθανε.

Ενώ ο **Ιωάννης Κ. Ψυμούλης** - Ταγματάρχης έπεσε ηρωικά στη μάχη του Γαλατά της Κρήτης μαχόμενος κατά των Γερμανών αλεξιπτωτιστών.

Τραυματίστηκαν οι:

1) Ρόκκας Δημήτρης
2) Συμπρούκος Αντώνης
3) Τασιόπουλος Θεοφάνης

Ελαφρούς τραυματισμούς είχαν και άλλοι Κακουραίοι φαντάροι του Αλβανικού μετώπου. Όλοι οι παραπάνω Κακουραίοι ήρωες που έδωσαν για την πατρίδα ό,τι πολυτιμότερο είχαν, τη ζωή τους, δεν πρέπει να ξεχαστούν ποτέ.

Πρέπει δε η θυσία τους για την πατρίδα να αποτελεί φωτεινό παράδειγμα σε όλους εμάς και στα παιδιά μας.

Ο δεύτερος λόγος: Είναι να ξαναζωντανέψουμε το Αλβανικό έπος μέσα από την αφήγηση ενός Κακουραίου πολεμιστή του Αλβανικού μετώπου.

Και αυτός είναι ο **μπάρμπα-Βασίλης ο Παπαθεοδώρου** που στα 96 χρόνια θυμάται και αφηγείται: "Επιστρατεύτηκα τέλη Αυγούστου 1940 με το πρόσχημα "εκπαίδευση στα νέα όπλα" στην πραγματικότητα τα σύννεφα του πολέμου είχαν αρχίσει να πυκνώνουν.

Παρουσιάστηκα στο 11ο Σύνταγμα Τριπόλεως και γύρω στις 20 Σεπτέμβρη εντάχθηκε ο λόχος μου στο 32ο Σύνταγμα Λάρισας και μετά από μια εβδομάδα το σύνταγμά μου πήγε στην Καστοριά. Λίγες μέρες μετά προωθηθήκαμε στα Ελληνοαλβανικά σύνορα και στρατοπεδεύσαμε στο χωριό Πολυάνεμος. Από την κορυφογραμμή των συνόρων βλέπαμε μπροστά μας το Αλβανικό χωριό Τρέστενικ και τον κάμπο του.

Από την καθημερινή παρακολούθηση του χωριού Τρέστενικ τίποτα δεν προδίδει το τι θα ακολουθήσει.

Στις 28 Οκτώβρη με έκπληξη είδαμε ότι κάθε δραστηριότητα στον κάμπο και τις πλαγιές του Τρέστενικ είχε σταματήσει.

Άνθρωποι και ζώα είχαν εξαφανιστεί, αυτό μας δημιούργησε απορία και έκπληξη, ενώ από το βράδυ είδαμε περίεργες κινήσεις στο αλβανικό χωριό, ενημέρωσα τους ανωτέρους μου για όλα αυτά.

Το μεσημέρι της 28ης Οκτώβρη, ημέρα Δευτέρα, οι αξιωματικοί μας ανακοίνωσαν ότι η Ιταλία μας είχε κηρύξει τον πόλεμο.

Θυμάμαι ότι κανένας φαντάρος ή αξιωματικός δεν λιγοψύχησε και το φρόνημα όλων ήταν υψηλό και αποφασιστικό.

Την Τετάρτη ήρθε διαταγή, δύο ομάδες να περάσουνε τα Αλβανικά σύνορα και να ελέγξουμε το πρώτο χωριό που τόσες μέρες παρακολουθούσαμε, το χωριό Τρέστενικ.

Πράγματι με όλες τις προφυλάξεις, περάσαμε τα σύνορα και μπήκαμε στο χωριό. Με έκπληξη διαπιστώσαμε ότι το χωριό ήταν έρημο, έτσι γυρίσαμε πίσω στις αρχικές μας θέσεις.

Τις επόμενες μέρες ήρθε άλλη διαταγή να προχωρήσουμε στο εσωτερικό της Αλβανίας. Μπροστά μας βλέπαμε τον ορεινό όγκο της οροσειράς του Μόραβα. Στους πρόποδες του Μόραβα είχαμε την πρώτη εμπλοκή με τους Ιταλούς χωρίς ιδιαίτερη αντίσταση.

Στις 30 Νοεμβρίου του 1940, το σύνταγμά μου προχώρησε ακόμη στο εσωτερικό της Αλβανίας και σε μια δασώδη περιοχή των Αλβανικών βουνών κάναμε την πρώτη κατά μέτωπο επίθεση κατά των Ιταλών.

Η αντίσταση των Ιταλών ήταν σθεναρή και τα συνεχή πυρά τους, έκαναν αδύνατη την παρέλαση των φαντάρων μας.

Ο λόχος ο δικός μου είχε τις μικρότερες απώλειες και τούτο οφείλεται στο ότι είχα δώσει εντολή στους φαντάρους μου, κατά την επίθεση, να κρύβουν τα σώματά τους στους κορμούς των πανύψηλων δέντρων που υπήρχαν στην περιοχή που γινόταν η επίθεση.

Κατά την διάρκεια της επίθεσης είχε αρχίσει να χιονίζει δυνατά. Οι νεκροί φαντάροι μας έμειναν άταφοι κάτω από το πυκνό χιόνι. Η οπισθοχώρηση του λόχου μου έγινε αργά το βράδυ.

Στο λόχο μου είχα και τους Κακουραίους φαντάρους:

Νικόλα Νάτση (Ντραβίλο)
Θεόδωρο Κοτίτσα
Γιώργη Β. Ηλιόπουλο
Χρήστο Ν. Ηλιόπουλο

Ο χειμώνας είχε μπει για τα καλά, το χιόνι στα βουνά του Μόραβα έφτανε τα δύο μέτρα και εμείς φτιάχναμε αμπριά για να μείνουμε και να προστατευτούμε από τις αεροπορικές επιθέσεις των Ιταλών.

Σε αυτές τις επιθέσεις σκοτώθηκαν αρκετοί φαντάροι μας.

Οι συνθήκες μέσα στο αμπρί άθλιες και το κρύο δριμύ και οι ψείρες ο εφιάλτης όλων μας. Τα κρούσματα με κρυοπαγήματα στους φαντάρους μας πολλά. Η τροφοδοσία αδύνατη από το πολύ χιόνι και η διατροφή όλων μας πενιχρή.

Έτσι φτάσαμε τα Χριστούγεννα και για Χριστουγεννιάτικο γεύμα μας μοίρασαν από μια χούφτα ελιές στον κάθε ένα.

Δώσαμε αρκετές νικηφόρες μάχες και κάποτε φτάσαμε στην κορυφή του Μόραβα. Από εκεί βλέπαμε τα φώτα της Κορυτσάς που ήταν υπό Ιταλική κατοχή.

Στις βουνοκορφές του Μόραβα δώσαμε πολλές μάχες για την κατάληψη διαφόρων υψωμάτων, μέσα στο χιόνι και το κρύο.

Είχε πλησιάσει Απρίλης του 1941 και οι φήμες ότι θα δεχόμαστε επίθεση και από τους Γερμανούς ήταν έντονες.

Προχωρώντας στα βουνά του Μόραβα καταλαμβάναμε συνεχώς θέσεις των Ιταλών που υποχωρούσαν στο εσωτερικό της Αλβανίας. Κάποια στιγμή δεχθήκαμε επίθεση των Ιταλών με όλμους, βγήκαμε από τα αμπριά για να γλιτώσουμε, έτσι και έγινε.

Μετά τον βομβαρδισμό ξαναμπήκαμε στα αμπριά γιατί το κρύο ήταν δριμύ, θεωρώντας ότι δεν θα βομβαρδίσουν οι Ιταλοί την ίδια θέση. Δυστυχώς δεχθήκαμε πάλι πυρά όλμων στην ίδια θέση και το αποτέλεσμα ήταν οδυνηρό, αρκετοί νεκροί και πολλοί τραυματισμοί.

Μεταξύ των τραυματισμένων ήμουν και εγώ. Θυμάμαι ότι όταν βγήκα από το αμπρί τα χώματα και τα αίματα στο πρόσωπο και τα χέρια με έκαναν αγνώριστο. Είπα ποιος είμαι και αμέσως ήλθαν οι τραυματιοφορείς, με πήραν και με κατέβασαν μαζί με άλλους μέσα στα χιόνια, στο ορεινό χειρουργείο. Εκεί δέχτηκα τις πρώτες βοήθειες. Την επόμενη ημέρα προωθήθηκα στο Νοσοκομείο της Κορυτσάς. Εκεί γνώρισα μια νοσοκόμα από την Τρίπολη που υπηρετούσε στο Νοσοκομείο.

Αυτή μερίμνησε, τις επόμενες μέρες, να μετακινηθώ στο Νοσοκομείο των Ιωαννίνων. Της οφείλω πολλά γιατί τις επόμενες μέρες το μέτωπο κατέρρευσε και ίσως θα ήταν αδύνατη η μετακίνηση τραυματιών στην Ελλάδα. Από τα Γιάννενα προωθηθήκαμε στην Αθήνα στο νοσοκομείο Συγγρού. Από εκεί πήρα αναρρωτική άδεια και την Μεγάλη Πέμπτη 9/4/1941 βρισκόμουν στο χωριό.

Στις 10 Απριλίου υπεγράφη η συνθηκολόγηση Ελλάδας - Γερμανίας. Ο πόλεμος τελείωσε και άρχιζε η οδυνηρή κατοχή που τόσο πλήρωσε ο ελληνικός λαός.

Τα αδέλφια μου Θοδωρής και Φώτης που υπηρετούσαν και αυτοί στο μέτωπο, όπως και άλλοι συγχωριανοί μας ήλθαν στο χωριό με τα πόδια, στο τέλος Μαΐου 1941, από τα Αλβανικά βουνά".

Ο τρίτος λόγος: Το οφείλω στο μακαρίτη τον πατέρα μου που είναι ένας από τους τρεις Κακουραίους που έπεσαν υπέρ πατρίδος στα Αλβανικά βουνά και βρίσκεται ακόμη εκεί για να φυλάει Θερμοπύλες.

Τον γνώρισα, όπως και όλα τα παιδιά των πεσόντων στην Αλβανία, μέσα από τις φωτογραφίες και τις αφηγήσεις των δικών μου.

Γεμίζει με θλίψη η ψυχή μας, σαν έρχεται η 28η Οκτώβρη κάθε χρόνου, που μας θυμίζει τη θυσία των πατεράδων μας.

Εδώ θα πρέπει να πούμε ότι η Ελληνική Πολιτεία δεν έχει κάνει τίποτα μέχρι σήμερα για την περισυλλογή των νεκρών του Αλβανικού έπους, πράγμα που έχει κάνει η Ιταλική Πολιτεία εδώ και 50 χρόνια.

Και σαν να μην έφτανε αυτό έρχεται η ελληνική πολιτεία με το βιβλίο της ιστορίας της ΣΤ' Δημοτικού να μας διδάξει ότι το Αλβανικό έπος κατά τη συγγραφική ομάδα δεν ήταν και τίποτα σπουδαίο αφού "ο Ελληνικός στρατός απομάκρυνε τους Ιταλούς στα Αλβανικά βουνά". Δηλαδή 7.000 και πλέον πεσόντες στο Αλβανικό μέτωπο έπεσαν για να απομακρύνουν τους Ιταλούς. Τέτοια παραχάραξη του Αλβανικού Έπους δεν θα μπορούσε να την κάνει ούτε ο πιο δηλωμένος εχθρός της Ελλάδας.

"Αιδώς Αργείοι!"

Ιωάννης Δημητρίου Σταματόπουλος

Σελίδα των ξενιτεμένων

Δύο Ελληνόπουλα παντρεύονται στο Λος Άντζελες

Το προσκλητήριο του γάμου αναφέρει:

Το μυστήριο του γάμου της **ΣΟΦΙΑΣ** και του **ΧΡΗΣΤΟΥ** στην Ελληνική Ορθόδοξη Εκκλησία του Αγίου Αντωνίου στην Πασαντένα Καλιφόρνιας 30 Ιουνίου 2007.

Οι οικογένειες:
Γονείς της νύφης,
ΜΑΡΙΑ και ΔΗΜΟΣ ΚΥΠΡΑΙΟΣ
Γονείς του γαμπρού:
ΜΑΡΙΑ και ΒΑΣΙΛΗΣ ΣΥΡΕΓΓΕΛΑΣ
Νονοί της νύφης:
ΤΖΕΡΡΥ και ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΚΥΠΡΑΙΟΣ,
Κυρία των τιμών
ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΚΥΠΡΑΙΟΥ,
Κουμπάρος ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΧΙΩΤΗΣ

Το πρόγραμμα της οικογένειας κανονίστηκε ώστε να παραβρεθούμε όσοι μπορούμε, τουλάχιστον από Ελλάδα. Ξεκινήσαμε λοιπόν από την Ελλάδα οι εξής: Μαρία Λιόλη αδελφή του Δήμου, (εγώ) Ιωάννα Γεωργιοπούλου, κόρη της Μαρίας, Δημήτρης Γεωργιόπουλος γιος μου, Μιχάλης Καζάκος γιος της Βασιλικής, αδελφής του Δήμου, Τούλα Τσιπιανίτη, αδελφή του Δήμου με την νύφη της. Επίσης από την Ουάσιγκτον ήρθε ο γιος της Τούλας ο Δημήτρης με την γυναίκα του Ένμαιρη. Φτάσαμε μία εβδομάδα πριν το γάμο. Η χαρά όλων μας ήταν πολύ μεγάλη.

Όλη η εβδομάδα ήταν γεμάτη με τις τελευταίες ετοιμασίες και με προσμονή για το μυστήριο.

Επιτέλους ξημέρωσε το Σάββατο το πρωί. Από νωρίς είχαν έλθει οι παράνυφες, -φίλες της Σοφίας- και ξεκίνησαν οι κομμώτριες και μακιγιέζ να ετοιμάζουν την νύφη, τις παράνυφες καθώς και όλες τις γυναίκες της οικογένειας. Αντίστοιχα ετοιμάζονταν και οι παράγαμποι μαζί με τον γαμπρό.

Τέλος το μεσημέρι ξεκινήσαμε με λιμουζίνες για την εκκλησία του Αγίου Αντωνίου αφού βγάλαμε τη Σοφία από το πατρικό της σπίτι με δημοτικά τραγούδια και όργανα (κλαρίνο, κιθάρα κτλ.).

Φτάνοντας ο κόσμος είχε μαζευτεί γύρω από την εκκλησία. Το τυπικό υπαγορεύει οι παράγαμποι να οδηγούν τις οικογένειες μέσα στην εκκλησία και στη θέση τους, από τον εξωτερικό διάδρομο των καθισμάτων και να κάθονται αριστερά όλοι οι καλεσμένοι της νύφης και δεξιά του γαμπρού. Τέλος αφού κάθισαν όλοι με τάξη, ο πατέρας της νύφης (γεμάτος συγκίνηση ο Δήμος) την συνόδεψε από τον στολισμένο με άσπρα ροδοπέταλα κεντρικό διάδρομο και την παρέδωσε στον Χρήστο τον γαμπρό.

Οι στιγμές ήταν πολύ συγκινητικές. Ακολούθησε το μυστήριο του γάμου που τελέστηκε από τους πατέρες, Παναγιώτη Στράτο και Γκάρυ Κυριακού. Ψάλτης ήταν ο κ. Χρονάς. Εδώ πρέπει να τονίσω την απόλυτη

τάξη και ησυχία που επικρατούσε καθ' όλη τη διάρκεια της τελετής. Το μυστήριο ακούστηκε Αγγλικά και Ελληνικά, τόσο ωραία, σχεδόν μαγικά.

Μετά το τέλος του μυστηρίου και τις ευχές ακολούθησαν ατελείωτες φωτογραφίες με συγγενείς και φίλους δίπλα στους νεόνυμφους. Ακολούθησε δεξίωση σε ένα από τα καλύτερα ξενοδοχεία της πόλης, η οποία ήταν τόσο καλή όχι μόνο για τον πλούτο αλλά για το Ελληνικό γλέντι. Αξίζουν πολλά συγχαρητήρια στους νιόπαντρους για το χορό που έκαναν, αλλά και σε όλα τα Ελληνόπουλα που χόρεψαν όλους τους παραδοσιακούς χορούς. Όμως επαίνους αξίζουν κυρίως οι γονείς που κουράστηκαν για την διατήρηση του Ελληνικού στοιχείου.

Μια έκπληξη περίμενε όλους στη δεξίωση. Η Σοφία σκέφτηκε κάτι πολύ ξεχωριστό. Στην αίθουσα της δεξίωσης υπήρχε ένας μεγάλος πίνακας με φωτογραφίες των προγόνων (γονείς - γιαγιάδες - προγιαγιάδες, παππούδες - προπαππούδες, θείους αδέλφια - ξαδέλφια). Επίσης υπήρχαν γιγαντοοθόνες στις οποίες προβαλλόταν βίντεο με όλα τα μέλη των οικογενειών (η Σοφία δεν ξέχασε βέβαια την γιαγιά της Σοφία και τον παππού Γιώργο-Τσιρίκο) και σκηνές από την παιδική ηλικία των νεόνυμφων.

Το γλέντι ήταν ανεπανάληπτο και πραγματική η συγκίνηση, τουλάχιστον η δική μου, μεγάλη.

Τα παιδιά και όχι μόνο δεν το έβαλαν κάτω αλλά τελείωσαν σχεδόν το πρωί. Όμως το γλέντι και το φαγοπότι συνεχίστηκε και την επόμενη μέρα, την Κυριακή, στο σπίτι του Δήμου όπου μαζευτήκαμε λιγότεροι (100 άτομα) σε σχέση με την δεξίωση (600 άτομα). Κάηκε το πελεκούδι. Το κλαρίνο έδωσε και πήρε, χορός, φαΐ, κέφι, γέλια, χαρά. Η Σοφία και ο Χρήστος ήταν τρισευτυχισμένοι καθώς και οι γονείς τους, γιατί τα παιδιά τους είναι τόσο καλά, και κυρίως γιατί παντρεύτηκαν Έλληνες, (επιδίωξη καθενός Έλληνα του εξωτερικού). Τέλος εμείς οι συγγενείς επειδή παρευρεθήκαμε σε ένα τόσο ξεχωριστό γάμο βλέποντας την προκοπή όχι μόνο των δικών μας ανθρώπων, αλλά και όλων των Ελλήνων της Αμερικής.

Σοφία και Χρήστο για μια φορά ακόμη «Να ζήσετε ευτυχισμένοι και καλούς απογόνους».

Ιωάννα Ρόκκα-Γεωργιοπούλου

Εύρηκα του Αρχιμήδη

Υπάρχουμε στην ιστορία και επιβιώσαμε χάρη στη γλώσσα από την εποχή του Ομήρου, αλλά και στην επιστήμη που θεμελίωσαν οι πρόγονοί μας και ακόμη οφείλουμε στην τεχνολογία που οι Έλληνες δημιούργησαν. Δηλαδή είμαστε υπερήφανοι και ο δικός μας τόπος, η Ελλάδα, υπήρξε η κοιτίδα (ο λίκνος, η κούνια, η φάτνη) του πολιτισμού και οι Έλληνες υπήρξαν οι φορείς του.

Ο Διγενής, κυνικός φιλόσοφος, έψαχνε με το φανάρι να βρει άνθρωπο... και από το άλλο μέρος ο Αρχιμήδης βρήκε πόσο νερό εκτοπίστηκε όταν ήταν στη μπανιέρα και αμέσως έτρεξε γυμνός στους δρόμους των Συρακουσών της Σικελίας φωνάζοντας «Εύρηκα» (Eureka! I have found it) την Άνωση των Υγρών.

Θ' αναφερθούμε στον Αρχιμήδη που θεωρείται ο ευφυής μηχανικός, ο μεγαλύτερος μαθηματικός της αρχαιότητας και κατ' ακολουθίαν όλων των εποχών, ο εφευρέτης της Φυσικής, Οπτικής, Μηχανικής και Αστρονομίας καθώς και συγγραφέας.

Είναι ο κατασκευαστής του Υδραυλικού Ωρολογίου, δηλαδή μία μηχανή μέτρησης του χρόνου που χρησιμοποιούσε την ελεύθερη πτώση του νερού ως κινητήρια δύναμη, όπως συμβαίνει με τον νερόμυλο.

Είναι ο κατασκευαστής του κοχλία που είναι γνωστός ως ο Ατέρμων Κοχλίας ή Υδρόβιδα που αντλούσε νερό από τα πηγάδια και το έφερνε στην επιφάνεια για την άρδευση αγροτικών εκτάσεων που από τότε έχει πολλές εφαρμογές.

Είναι ο συγγραφέας σε περγαμηνή που το χειρόγραφον αποτελείτο από 174 φύλλα με 55 διαγράμματα και περιλαμβάνει την Άνωση των Υγρών, όπως αναφέραμε και τη Μέθοδο των Μηχανικών Θεωρημάτων, τη Μέτρηση του Κύκλου, της Σφαίρας, του Κυλίνδρου, των Ελικοειδών Γραμμών και την Ισορροπία των Επιπέδων.

Είναι ο εμπνευστής των νεωτέρων επιστημόνων της Αστρονομίας: Γαλιλαίου, Ντα Βίντσι, , Κέπλερ κ.ά.

Συμφωνούμε, όμως, ότι δεν θα μπλέξουμε με νόμους Φυσικής, με εξισώσεις Μηχανικής ή με Στατιστικές αναλύσεις.

Το πρόβλημα που έλυσε ο Αρχιμήδης ήταν αυτό που του έδωσε ο Ιέρωνας, βασιλιάς των Συρακουσών και όλης της Σικελίας: Ο βασιλιάς Ιέρωνας παρήγγειλε ένα χρυσό βασιλικό στέμμα και ήθελε να βεβαιωθεί εάν αυτό ήταν από καθαρό χρυσάφι διότι υποψιάστηκε ότι είχε και ασήμι. Και η λύση ανατέθηκε στον Αρχιμήδη. Και να πως το έλυσε. Πήρε ένα κομμάτι χρυσού και ένα κομμάτι ασημιού που είχαν το ίδιο βάρος το καθένα με το βασιλικό στέμμα. Μετά γέμισε ένα δοχείο νερό μέχρι το χείλος του και μέσα τοποθέτησε το κομμάτι του χρυσού και μέτρησε το νερό που χύθηκε. Στη συνέχεια έκανε το ίδιο με το κομμάτι του ασημιού και μέτρησε το νερό που χύθηκε. Τελικά, πήρε το βασιλικό στέμμα και το τοποθέτησε στο ίδιο δοχείο γεμάτο με νερό. Τότε παρατήρησε ότι το νερό που χύθηκε από το βασιλικό στέμμα ήταν μεταξύ του ασημιού και του χρυσού. Έτσι απέδειξε την απάτη του κοσμηματοπώλη.

Το αρχικό χειρόγραφο της εργασίας του Αρχιμήδη είχε σταλεί υπό τύπον επιστολής στον Ερατοσθένη, διευθυντή της αρχαίας Βιβλιοθήκης της Αλεξανδρείας και αντίγραφον στη Βιβλιοθήκη του Μετοχίου στην Κωνσταντινούπολη.

Το χειρόγραφον κατά την δεκαετίαν του 1920 επωλήθη σε Γαλλική οικογένεια και τον Δεκέμβριον του 1998 εβγήκε στη δημοπρασία στην πόλη της Νέας Υόρκης και εδημοπρατήθηκε αντί του ποσού των δύο εκατομμυρίων διακοσίων χιλιάδων δολαρίων

Συνέχεια στην 8η σελ.

Ελληνικές Ορθόδοξες εκκλησίες στην Αμερική

Στην πιο διάσημη πόλη του χρήματος και του θεάματος, των φαντασμαγορικών ξενοδοχείων με τα υπερπολυτελή καζίνο, της χλιδής, των διαφορετικών ανθρώπων και λαών στο Λας Βέγκας υπάρχει Ελληνική Ορθόδοξη Εκκλησία ο **Άγιος Ιωάννης ο Θεολόγος** η οποία θεμελιώθηκε το 1957 από Έλληνες. Ποιος θα το φανταζόταν ένας τόσο μικρός λαός σε πληθυσμό, οι Έλληνες να έχουν δική τους εκκλησία σε ένα τέτοιο τόπο!!! Σκεφτείτε με πόσο κόπο και θυσίες έγινε κάτι τέτοιο, δεδομένου ότι δεν πρόκειται για μια μικρή εκκλησία.

Η έκτασή της είναι περίπου 10 στρέμματα. Αυτή καθαυτή η εκκλησία χωράει 600 άτομα, όμως όπως όλες οι εκκλησίες στην Αμερική έχει 6 μεγάλες αίθουσες. Ελληνικό σχολείο, αίθουσα κατηχητικού, μεγάλη βιβλιοθήκη, γραφεία και αίθουσες συνεδριάσεων. Μία αίθουσα 80 ατόμων και μία πιο μεγάλη 450 ατόμων οι οποίες νοικιάζονται έτσι ώστε να έχει έσοδα η εκκλησία.

Εκεί λοιπόν κάθε Σεπτέμβριο γίνεται μία μεγάλη γιορτή, ονομάζεται Φεστιβάλ Ελληνικού φαγητού και κρατάει μία εβδομάδα. Οι επισκέπτες διαφόρων εθνικοτήτων είναι πάρα πολλοί, πέρυσι π.χ. ήταν 30.000 άτομα περίπου. Καταλαβαίνει κανείς ότι οι ποσότητες φαγητού είναι μεγάλες και απαιτούνται επαγγελματικοί χώροι προετοιμασίας όπως μία τεράστια εσωτερική κουζίνα όπου ετοιμάζονται από επαγγελματίες φαγητά και μία εξωτερική βοηθητική.

Τα έσοδα της εκκλησίας πολλά, ο κόπος πολύς, η ευθύνη της διαχείρισης μεγάλη γενικότερα.

Όλη τη διαχείριση την έχει το εκκλησιαστικό συμβούλιο που αποτελείται από 12 άτομα τα οποία συνεδριάζουν κάθε μήνα, γί-

Ιερός Ναός Αγίας Σοφίας Λος Άντζελες

νονται προτάσεις και παίρνονται αποφάσεις και κάθε Κυριακή πρέπει να παρευρίσκονται στην λειτουργία τουλάχιστον 7 μέλη.

Σήμερα αντιπρόεδρος του συμβουλίου είναι ο **Τάκης ο Κυπραίος** ο οποίος δίνει τον καλύτερο εαυτό του μαζί με όλους τους άλλους Έλληνες για την πρόοδο της εκκλησίας. Επίσης μεγάλη γιορτή γίνεται και στην χάρη του Αγίου Ιωάννη.

Παρακολουθήσαμε λοιπόν την λειτουργία της Κυριακής και πραγματικά ρίγησα την στιγμή που πάτησα το πόδι μου μέσα.

Είναι ιδιαίτερη η συγκίνηση για όποιον έχει Ελληνική συνείδηση και επιθυμεί την συνέχιση του Ελληνισμού παντού. Την λειτουργία μαζί μας παρακολούθησαν και ορθόδοξοι άλλων εθνικοτήτων.

Μετά την λειτουργία συνηθίζουν σε όλες τις εκκλησίες εκεί να συγκεντρώνονται στην αίθουσα για καφέ.

Είναι ένα μέρος που βρίσκονται όλοι μεταξύ τους και συζητάνε με την ησυχία τους, μιλάνε για τις οικογένειές τους, για τα ταξίδια τους τα σχέδιά τους πίνοντας τον καφέ τους ή χυμό, τρώνε γλυκό ή φρούτο για τα οποία έχουν φροντίσει οι Ελληνίδες ή οι γυναίκες Ελλήνων όπως εκείνη την Κυριακή η Τζέρρυ γυναίκα του Τάκη Κυπραίου η οποία αν και δεν είναι Ελληνίδα ζει και συμπεριφέρεται Ελληνικά, αγαπάει όλη την οικογένεια του άντρα της και εμείς την αγαπάμε ιδιαίτερα.

Στον καφέ λοιπόν είχα την ευκαιρία να συζητήσω με τον πατέρα Γιάννη Ελληνοαμερικανό Κώο στην καταγωγή, καθώς και πολλούς Έλληνες φίλους του Τάκη οι οποίοι μας χαιρέτησαν και ευχηθήκαμε καλή αντάμωση στην Ελλάδα.

Και τώρα η αναφορά μου στην εκκλησία του Αγίου Αντωνίου στο Λος Άντζελες όπου έγινε ο γάμος της Σοφίας Κυπραίου και του Χρήστου.

Η εκκλησία είναι χτισμένη στις αρχές της δεκαετίας του 90 και τόσο συμπαθητική, επίσης έχει χώρους πολλούς, για Ελληνικό σχολείο, κατηχητικό, βιβλιοθήκη και διάφορες αίθουσες. Οι δικοί μας έχουν δώσει τα πάντα για την εκκλησία προσπαθούν για τη διατήρηση του Ελληνισμού και το έχουν πετύχει. Εδώ έχει χρηματίσει αντιπρόεδρος και ο **Δήμος Κυπραίος** καθώς και η γυναίκα του η Μαρία, πρόεδρος του φιλόπτωχου ταμείου. Είχα επίσης την ευκαιρία να μιλήσω με τον πατέρα Πήτερ και με την πρεσβυτέρα Αμερικανοί από Έλληνες γονείς, δύο πολύ καλοί άνθρωποι.

Σε αυτή την εκκλησία έχουν μία άλλη γιορτή εκτός από το Φεστιβάλ Ελληνικού φαγητού τον Σεπτέμβριο, τη γιορτή του καλύτερου πεντοχίλιαρου, (έτσι έχει ονομαστεί). Υπάρχουν λαχνοί οι οποίοι μοιράζονται σε κάθε 10 άτομα και τους αγοράζουν οι συμμετέχοντες, ο καθένας δίνει την καλύτερη τιμή, μαζεύοντας έτσι χρήματα για τους σκοπούς της εκκλησίας.

Ονομαστή γιορτή γίνεται και από το φιλόπτωχο, (παρουσίαση μόδας) γυναίκες γαρ, καταλαβαίνετε τι έσοδα μαζεύονται, τα οποία τοποθετούνται με τον καλύτερο δυνατό τρόπο από τους εκάστοτε υπεύθυνους. Η μητέρα μου με την Τούλα επισκέφθηκαν και την εκκλησία της Αγίας Σοφίας στο Λος Άντζελες και έμειναν κατάπληκτες από το μεγαλείο της. Λυπάμαι που εγώ δεν την είδα. Εξ' όσων γνωρίζω υπάρχουν αμέτρητες εκκλησίες δικές μας στην Αμερική. Ψάχνω να βρω τις κατάλληλες λέξεις για να επαινέσω το έργο των Ελληνοαμερικανών συνανθρώπων μας, αλλά δεν βρίσκω. Πρέπει να είναι κανείς φτασμένος λογοτέχνης για να το κάνει.

Ένα μόνο μπορώ να πω: Ευχαριστούμε αδέλφια μας Έλληνες του εξωτερικού που διατηρείτε ζωντανή την πατρίδα μας, την Ελλάδα, με όλους τους τρόπους που εσείς ξέρετε.

Ιωάννα Ρόκκα-Γεωργιοπούλου

Εκδήλωση για τα παιδιά

Στις 11 Αυγούστου στην αίθουσα του Συλλόγου έγινε μια πολύ ωραία εκδήλωση για τα παιδιά του χωριού. Δόθηκε παράσταση κουκλοθέατρου που ήρθε στο χωριό από την Αθήνα. Το έργο ήταν "Για σένα νερόμυλε", που ήταν πολύ ωραίο, ευαίσθητο, με πολύ χιούμορ και διδακτικό.

Τα παιδιά, μεγάλα και μικρά το ευχαριστήθηκαν, όπως ευχαριστήθηκαν και τις πίτσες, τα πατατάκια κι αναψυκτικά, που τους πρόσφεραν οι Σύλλογοι του χωριού. Τα πατατάκια ήταν προσφορά, όπως πάντα, του **Βασίλη Κ. Χριστόπουλου**, τον οποίο ευχαριστούμε θερμά.

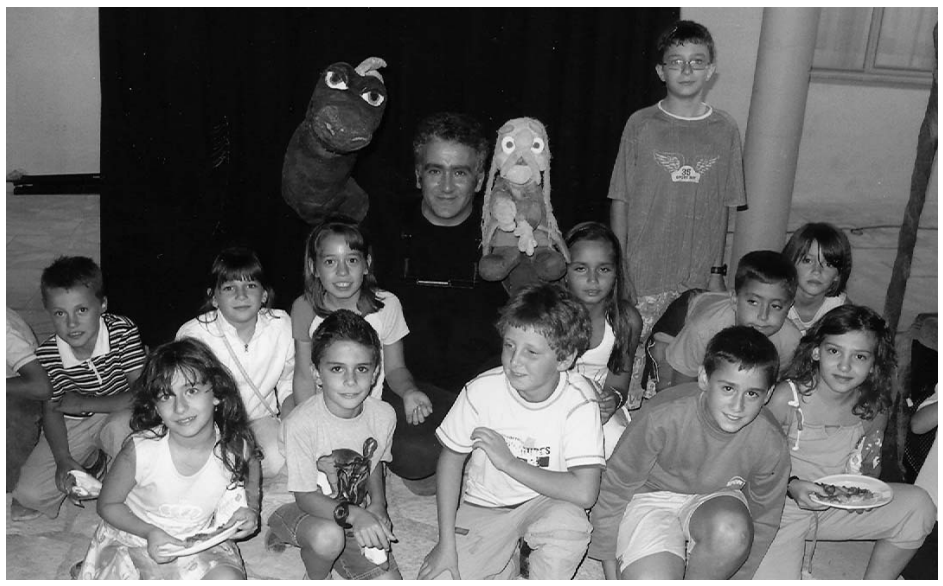

Η Παναγίτσα στο Γκορτσούλι, η Γέννηση της Θεοτόκου και το πανηγύρι

Στο Γκορτσούλι, ανατολικά του κάμπου επάνω σ' ένα λόφο φωλιάζει το εκκλησάκι της Παναγίτσας, όπως συνηθίζουμε να το λέμε.

Κάποτε κατά τον 18ο αιώνα ήταν μοναστήρι. Σήμερα ο ανακαινισθείς χώρος φιλοξενεί τους προσκυνητές, εάν θέλουν να παραμείνουν για ολονύκτια λειτουργία στο εκκλησάκι, που γίνεται την παραμονή της εορτής 8 Σεπτεμβρίου. Το εκκλησάκι είναι αφιερωμένο στη Γέννηση της Θεοτόκου - ή όποτε άλλοτε η θρησκευτική τους προσήλωση και η ελπιδοφόρα προσευχή τους οδηγήσει να οργανώσουν μια προσωπική λειτουργία στο εκκλησάκι.

Η Ελπιδοφόρα Γέννηση

Η γέννηση της Θεοτόκου σηματοδοτεί τη λύση της κατάρας της προπατορικής ενοχής. Η άτεκνη Άννα, οικεία του Θεού, σύμφωνα με την παράδοση, φέρνει στον κόσμο τη Μαρία που το όνομά της σημαίνει Δέσποινα πριγκίπισσα. Η Μαρία θα γεννήσει το Χριστό και θα λυθεί η βαριά ενοχή που συνόδευε τον άνθρωπο από τον καιρό της πλάσης. Η γυναίκα αποκαθαίρει την παλιά αμαρτία και γίνεται η νέα Εύα. Ταυτόχρονα θα γίνει και το πιο αγαπητό πρόσωπο ανάμεσα στους ανθρώπους που θα ακολουθήσουν.

Η γυναίκα γίνεται μέσω της Μαρίας η τροφός της ιστορίας του ανθρώπου. Θα υπομείνει και τη χλεύη και τον πόνο ταυτόχρονα όμως το πρόσωπο της Μαρίας θα γίνει η παραμυθία του ανθρώπου, η ελπίδα και το καταφύγιο όλων των χριστιανών, όλων των ανθρώπων στον αγώνα και τις δυσκολίες της ζωής.

Στο πρόσωπο της Παναγίας αθροίζονται και τα προγενέστερα καλά της ανθρωπότητας αποκτώντας έτσι την καίρια σημασία τους μέσα στην ανθρώπινη ιστορία τους.

Αυτή η μοναχική γυναίκα αποκτά το πλήθος των αγαπημένων της και το καινοφανές και παράδοξο της ζωής της γίνεται οικείο και αγαπημένο. Είναι εσαεί δώρο του Θεού στον άνθρωπο.

Το πανηγύρι στο Γκορτσούλι

Τα πανηγύρια θρησκευτικά και εμπορικά κατέχουν πολύ σημαντική θέση στον παραδοσιακό πολιτισμό των νεότερων Ελλήνων.

Οι εμποροπανήγυρεις ή απλώς πανηγύρια έπαιξαν στο παρελθόν και μέχρι πρόσφατα ακόμη, σπουδαίο ρόλο στην οικονομική, κοινωνική και πολιτισμική ζωή του τόπου μας. Συνδέονται πάντα με θρησκευτικές εορτές και ικανοποιούσαν τη γενική ανάγκη για ψυχαγωγία και κοινή προσευχή.

Γίνονταν μια φορά το χρόνο σε καθορισμένη ημερομηνία. Όμως σε αρκετές περιοχές της Ελλάδας βλέπομε να έχουν δυό ή και τρεις (όπως η Λαμία) εμποροπανήγυρεις μέσα στη χρονιά.

Το πανηγύρι του Γκορτσολιού στις 8 του Σεπτέμβρη παλιά κρατούσε δύο μέρες. Ολόκληρη η πλαγιά του λόφου γέμιζε από ζώα προς πώληση (άλογα, μουλάρια, γαϊδούρια, αγελάδες, χοιρινά κ.λπ.) σήμερα που όλα έχουν αλλάξει αυτή η όμορφη, η ζωντανή παρουσία των ζώων δεν υπάρχει πια, όπως δεν υπάρχει και το πλήθος των πρόχειρων παράγκων που ξεδιψούσαν τους προσκυνητές με το παραδοσιακό κρασάκι τους (κρασοπαράγκες) ή τους εφοδίαζαν με προϊόντα ένδυσης ή υπόδυσης (τσίτια πολύχρωμα για τις γυναίκες με τον «πήχυ» και ...ρίλια για τους άνδρες προσιτά θα έλεγε κανείς στις τιμές τους αν και τα παζάρια «έδιναν και έπαιρναν». Το πανηγύρι επισκέπτονται, από παλιά, πολλοί προσκυνητές από τους όμορους Δήμους. Σήμερα οι προσκυνητές αγοράζουν λίγα πράγματα από τους μικροπωλητές ιδίως παιχνίδια για τα παιδάκια και διασκεδάζουν στο κέντρο του Κων/νου Μπουρτσουκλή.

(Φέτος την παραμονή φιλοξένησε 1000 άτομα που διασκέδασαν πολύ όμορφα το ίδιο και τη δεύτερη μέρα).

Γωγώ Παπαθεοδώρου-Καραγιάννη

Στους ήρωες του '40

Με την ευκαιρία της Εθνικής Εορτής της 28ης Οκτωβρίου και του έπους του '40, παραθέτουμε παρακάτω επιστολή προς τους ήρωες της Πίνδου της αείμνηστης Ζωής, συζύγου του Πέτρου Β. Δάμη, από το προσωπικό της αρχείο.

Αγαπημένα μας παλικάρια

Ακατάλυτοι δεσμοί έχουν ενώσει τις καρδιές μας σ' έναν ακατάπαυστο παλμό. Θαυμάζω και καμαρώνω από μακριά τα γενναία κατορθώματά σας. Είμαι υπερήφανη που ζω σε μια ένδοξη εποχή και μπορούμε να δείξουμε στους βαρβάρους, γιατί έτσι πρέπει να τους ονομάζουμε, ότι είμαστε άξιοι των προγόνων μας και ο πολιτισμός μας δεν είναι από τη ζούγκλα, όπως ο δικός τους, αλλά είμαστε απόγονοι των αρχαίων Ελλήνων.

Περιμένουμε με ανυπομονησία να μας φωνάξετε την τελειωτική νίκη από τα βουνά, όπου βρίσκεστε. Και ύστερα ω πόση χαρά! Θα σας σφίξουμε το τιμημένο χέρι και θ' ακούμε από το στόμα σας τα ένδοξα κατορθώματά σας, γεμάτα από περίπλοκες περιπέτειες. Θα θέλαμε όμως αυτή τη στιγμή, που εσείς γράφετε στο πεδίο της μάχης το αιματοβαμμένο και ένδοξο έπος της νεότερης Ελλάδας, να είμαστε και μείς κοντά σας, όπως οι ένδοξες γυναίκες του 1821.

Η Ελλάδα δεν έμαθε να πεθαίνει, να λιγοψυχά, ν' αποθαρρύνεται. Όχι, δεν χάνεται έτσι μια χώρα που την λαμπρύνουν τέτοια κατορθώματα, τέτοιες ψυχές, τέτοια ιδανικά. Αυτά σκέπτομαι και μένω άφωνη μπροστά στο μεγαλείο της πατρίδας μας και ο νους μου φτερουγίζει πάντα κοντά σας.

Άξια παλικάρια της Ελλάδας! Είναι η ώρα περασμένη και η σιγή της νύχτας έχει αποκοιμίσει τα πάντα. Μόνο η βοή του βοριά κάνει τα παράθυρα να τρίζουν και να τραβά τη σκέψη μου στα ψηλά βουνά της πατρίδας μας, όπου απομακρυσμένα από τους δικούς τους βρίσκονται τα παιδιά της, πολεμώντας για μια ανώτερη ιδέα. Όλοι θα απορήσετε για την επιστολή μου αυτή, που ίσως να σας προξενήσει και την περιέργεια. Είμαι μια άγνωστη ελληνοπούλα και επειδή το ίδιο αδελφικό, ελληνικό αίμα ρέει στις φλέβες μας, πήρα να σας γράψω αυτή την επιστολή. Θέλω να σας υπενθυμίσω κι εγώ ότι είμαστε Έλληνες και πρέπει όλοι μαζί να βοηθήσουμε την πατρίδα μας, η οποία δέχεται επανειλημμένως τις επιδρομές των άνανδρων, που νόμισαν ότι μπορούν να αγαπηθούν από τον ελληνικό λαό. Όχι! ποτέ η Ελλάδα δεν θα δεχτεί στους κόλπους της βαρβάρους. Η Ελλάδα είναι προορισμένη να ζήσει ελεύθερη και θα ζήσει. Η Ελλάδα έζησε, ζει και θα ζει.

Αυτό πρέπει να έχει γραμμένο κάθε Έλληνας μέσα στην καρδιά του, για να προχωρήσει μπροστά και να γίνει πιο ένδοξη και πιο μεγάλη.

Εύρηκα του Αρχιμήδη

Συνέχεια απ' την 7η σελ.

Αμερικής, συμπεριλαμβανομένου και του ποσού του Οίκου Δημοπρασίας.

Και επειδή, όπως είναι φυσικόν, κάθε εφεύρεση αυτά που απαιτεί και επιβάλλει είναι ότι πρέπει να αναλύεται, να δοκιμάζεται και να κρίνεται στο στάδιο των εφαρμογών, η Αντλία του Αρχιμήδη έγινε Αντλία Ηλεκτρονίων. Και εξηγούμαι: Σήμερα απετέλεσε η μέθοδος του Αρχιμήδη πηγή έμπνευσης και μία ερευνητική ομάδα του Πανεπιστημίου Στάνφορντ της Καλιφόρνιας κατασκεύασε μία ασφαλή Αντλία Ηλεκτρονίων που αναφέρεται με το όνομα **Κβαντικός Υπολογιστής.**

Ο Κβαντικός Υπολογιστής για εμάς τους περισσότερους δεν σημαίνει τίποτε διότι δεν ήλθε στα θρανία του σχολείου μας, ώστε να τον καταλάβουμε. Και χωρίς να παρεκλίνουμε από την συμφωνία μας, θα αναφέρουμε μόνον ότι πρόκειται περί ηλεκτρονίων που είναι και κύματα. Οι νόμοι και οι κανόνες τέτοιου υπολογιστή του μέλλοντος θα χρησιμοποιηθούν έτσι, ώστε να είναι μικροί σε μέγεθος, να καταλαμβάνουν μικρό χώρο και να καταναλίσκουν λίγη ενέργεια. Και με αριθμούς: Εάν έχουμε να κάνουμε δύο υπολογισμούς π.χ. 684 x 743 και 479 x 546 αυτές οι πράξεις με τον συμβατικό υπολογιστή θα γίνουν ξεχωριστά ο ένας κατόπιν του άλλου, ενώ με τον Κβαντικό Υπολογιστή θα είναι επάλληλοι, δηλαδή θα γίνουν ταυτόχρονα σαν να είναι ένας υπολογισμός!

Αυτό σημαίνει, χωρίς αμφιβολία, θα ζούμε στον κόσμο του απειροελάχιστου και με τα νανοκαλώδια για τη μεταφορά της ενέργειας. Είναι κάπως υπερβολικά αλλά είναι σαν να αφήνεις το γαϊδουράκι και να τρέχεις με μηχανή αεροπλάνου.

Πληροφοριακά αναφέρουμε ότι: α) οι δύο γιγάντιοι κατασκευαστές των τσιπς, η IBM και Intel θα χρησιμοποιήσουν τέτοια υλικά που θα είναι σε θέση να αυξήσουν την παραγωγή, να μικρύνουν το μέγεθος των μηχανημάτων και το κόστος προς όφελος του καταναλωτή, β) το 1993 ιδρύθηκε η Εταιρία Μελέτης Αρχαίας Ελληνικής Τεχνολογίας (ΕΜΑΕΤ) σκοπός της οποίας είναι να συμμετέχει σε εκθέσεις με κατασκευασμένα ομοιώματα πολλών μηχανισμών και οργάνων που εχρησιμοποιούντο στην Αρχαία Ελλάδα, κυρίως την Ελληνιστική Περίοδο, μεταξύ των οποίων είναι και οι εφευρέσεις του Αρχιμήδη και γ) Ομάδα επιστημόνων και κυρίως Φυσικοί του Πανεπιστημίου του Στάνφορντ χρησιμοποιούν ένα ειδικό μηχάνημα το καλούμενο Synchrotron για να εξετάσουν προσεκτικά το χειρόγραφο και να το μεταγράψουν σε DVD.

Ευρισκόμεθα «εν αναμονή» και κατά τον αυτόν χρόνο αξίζει να επισκεφθούμε την ΕΜΑΕΤ.

Ελευθέριος Β. Παυλής - U.S.A.

Λεύκωμα πεσόντων (συμπλήρωση)

Εδώ και πέντε χρόνια (2002) ο Σύλλογός μας προέβη στην έκδοση του Λευκώματος Πεσόντων στους Εθνικούς Αγώνες της πατρίδας μας. Ένα έργο σημαντικό για όλους μας. Για μερικούς πεσόντες δεν μπορέσαμε τότε να βρούμε στοιχεία. Ο μπαρμπα-Βασίλης Παπαθεοδώρου, που είναι ένα ζωντανό αρχείο, μας έστειλε στοιχεία για αρκετούς, οπότε σε μια επόμενη έκδοση σίγουρα θα τα συμπεριλάβουμε. Και αυτοί είναι:

1) Ανδρέας Λαγούσης
2) Δημήτρης Γ. Παπανικολάου
3) Χρήστος Σπυρόπουλος
4) Σωτήρης Οψιμούλης
5) Γιώργος Γιαννιώσης

Αλλά πέρα από αυτά μας έδωσε και μια σημαντική πληροφορία που και αυτή θα πρέπει να συμπεριληφθεί στο Λεύκωμα και είναι η πολύχρονη αιχμαλωσία δύο συγχωριανών μας, **του Χαράκη Μπουρτσουκλή και του Κωσταντή Νάγου (Κωτσιονάγου).**

Οι δύο αυτοί πατριώτες μας πιάστηκαν αιχμάλωτοι από τους Τούρκους κατά την Μικρασιατική Εκστρατεία το 1922 και παρέμειναν στην αιχμαλωσία τρία περίπου χρόνια, υποφέροντας τα πάνδεινα.

Επέστρεψαν στην πατρίδα, κατά την ανταλλαγή αιχμαλώτων που έγινε το 1924. Όταν έφτασαν στην Αθήνα, εξαθλιωμένοι και ρακένδυτοι, πήγαν στο σπίτι του Σπύρου του Νάγου (φιλοσόφου) όπου τους περιποιήθηκε και τους έβαλε και τα εισιτήρια για να πάνε στο χωριό. Έτσι πήρε τέλος μια πολύχρονη ταλαιπωρία τους.

Ι.Δ. Σταματόπουλος